

Quỳnh Dao

BĂNG NHI

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

BĂNG NHI

Một

LỜI GIỚI THIỆU

Trước khi vào truyện Băng Nhi, tôi xin kể một truyện đời xưa. Ở Trung Quốc có rất nhiều truyện truyền kỳ, và đây là một truyện ngắn, thật ngắn, xuất xứ từ sách "Lang Hoàn Ký"

Ngày xưa, có chàng thư sinh tên là Trần Hưu Văn. Một hôm, thư sinh ngồi đọc sách một mình trong thư phòng đang lúc ngoài trời cơn mưa phùn, gió thổi hạt mưa li ti phiêu phớt như trùn tơ mịn. Bỗng có cô gái đi dưới đám mưa, nàng vừa đi vừa thu gom hạt mưa lại và quay thành sợi tơ, rồi tiến thẳng vào thư trai đưa cuộn tơ đó cho thư sinh, bảo rằng:

- Đây là "Băng Ti", em xin biếu chàng dệt may áo Băng. Vừa dứt lời là cô gái biến mất. Ngày sau, Trần Hưu Văn đem Băng Ti may thành áo, chế ra quạt, mang mặc trọn

đời, coi đó là vật quý nhất đời mình.

CHƯƠNG 1

Lúc nàng bước vào phòng mạch của chàng, phỏng chừng 12 giờ 5 phút giữa đêm khuya. Thời tiết nhằm vào tháng hai ta, đêm đông giá lạnh, ngoài trời đang cơn mưa phùn. Ban ngày, trong phòng đợi nhỏ hẹp chen đầy những người lớn' lẫn trẻ nít bị cảm cúm lây truyền, mãi đến tối, số bệnh nhân mới bắt đầu thưa dần. Đến khi bệnh nhân chót nhất rời khỏi phòng mạch đã 11 giờ khuya. Chừng 11 giờ rưỡi, sau khi hai cô y tá trực đêm, Hoàng Nhã Bội và Chu Châu ra về rồi, vốn tánh cẩn thận, chàng đi kiểm soát một vòng rồi định đóng cửa tắt đèn lên lầu ngủ, song, chẳng hiểu tại sao chàng lại nán ná ngồi vào chiếc ghế sofa phòng khách, nhìn ngẩn ngơ đám mưa mù xuyên qua cửa kính trong màn đêm. Có lẽ bởi ban ngày quá ồn ào, nên về đêm người ta cảm thấy thật là yên tĩnh. Chàng nhìn kỹ những hạt mưa rơi bám vào cửa kính rồi nối đuôi nhau tuột xuống đất, làm mát dịu cả tâm hồn. Thật vậy, trọn một ngày trời chỉ được có giờ phút ngắn ngủi này là thuộc về mình thôi, chàng cảm thấy ưa thích im lặng vô cùng. Trong đêm mưa, tấm bảng đề "Bác sĩ Lý Mộ Đường, chuyên Nội

khoa, Nhi khoa" vẫn hiện rõ dưới ánh đèn ngoài cửa phòng mạch. "Cái thằng Lý y sư non choẹt, mới có 30 mà đã mở phòng mạch riêng rồi". Đó là lời tự đắc có pha lẫn chút khoe khoang của mẹ chàng. "Thằng Lý Y sư, nó là con một sách, ngoài sách vở và bệnh nhân ra, nó chẳng còn biết gì hơn cả". Đó là giọng nói trầm ngâm pha lẫn kiên cường của cha chàng.

"Ông Lý Y sư kỳ cục, ông tập trung cả cổ điển lẫn hiện đại vào thân".

Đó là lời trêu ghẹo mà lại hâm mộ của cô y tá Chu Châu "Có lẽ mình hơi thích Chu Châu chẳng?" Giữa đêm khuya, chàng hay tự hỏi lòng mình như vậy. Câu trả lời là khẳng định, chẳng những là hơi hơi mà thực sự khá nhiều đấy. Một ông bác sĩ có thẩm yêu cô y tá giúp việc kể ra cũng chẳng là chuyện lạ gì, huống chi Chu Châu vốn là cô bé xinh xắn, yêu kiều dễ thương, cũng có lẽ chàng thích ở câu nói "Tập trung cả cổ điển lẫn hiện đại vào một thân" của cô ta nhiều hơn những lý do khác. Chu Châu quả thật là một cô gái dễ cảm thông và biết cách biểu đạt tư tưởng của mình, là một cô gái có nhiều tài cán.

Trong lúc chàng ngẫm nghĩ về Chu Châu thì cái đồng hồ trên vách vừa gõ 12 tiếng. Chàng vẫn ngồi đăm chiêu như pho tượng đối diện với cửa kính, chẳng nghe thấy tiếng

chân nhưng có nhìn thấy bóng người, rồi cánh cửa kính bị đẩy ra, làm chàng hơi giật mình, trừng mắt. Là một cô gái mặc dạ phục soa trắng đang đứng giữa cửa, tay nàng chặn cánh cửa lại làm cho luồng không khí lạnh lọt vào phòng. Lễ phục của nàng thuộc loại thấp cổ, để lộ nước da nõn nà, khiến người ta có cảm giác ớn lạnh bởi tà áo dài chấm gót và đôi giày đã dẫm vào nước mưa. Nàng có mái tóc ngắn lỏm xỏm, ướt mẹp trông như đứa con trai, nhưng dưới mái tóc đó là một khuôn mặt trẻ trung, kiêu diễm chứa đầy sinh khí. Gương mặt trái xoan đôi mắt ô linh với nụ cười ngọt sớt cho thấy nàng là một cô gái can trường, lịch thiệp, mưa đêm gió lạnh chẳng nghĩa lý gì khi nụ cười của nàng ấm cúng như mùa xuân, cặp mắt của nàng long lanh như thu thủy.

Lý Mộ Đường sửng sờ, không thể tin nổi cảnh tượng đang hiện ra trước mắt mình. Ánh đèn mờ cho thấy đám mưa mù như cái mạng lưới mung lung ở sau lưng nàng, à thì ra cô gái này vừa mới bước ra từ trong mạng lưới đó, đôi tay đang nắm hai bó tơ mưa! 12 giờ khuya, một thời khắc mê hồn, đây là cơn ảo mộng chăng? Chàng cho là vì đã quá mệt nhọc qua một ngày hết sức bận rộn về công việc, nên mới có ảo tưởng đó.

- Cho tôi hỏi thăm.

Cô gái thanh xuân trẻ đẹp bỗng cất giọng như tiếng chim hót, thanh thản từng chữ:

- Có bác sĩ Lý Mộ Đường?

Nghe hỏi, chàng nhảy ra khỏi chiếc ghế, bây giờ mới có cảm giác chân thật.

- A, chính tôi đây.

Chàng trả lời hơi hấp tấp.

- Vậy thì may cho tôi quá!

Như được trúng gánh nặng, nàng buông tay xuống cánh cửa được khép lại ngăn hơi nước và gió lạnh ở bên ngoài. Nàng bước thẳng vào với nụ cười hồn nhiên, đôi mắt sáng tinh tở về vui mừng, nói tiếp:

- Thật tình tôi đang lo không gặp được bác sĩ.

- Ai bệnh?

Chàng hỏi câu thường lệ rồi chuẩn bị đi lấy rương thuốc xuất chẩn và nghĩ bụng rằng, chắc là có người say mèm, say rượu rồi đánh nhau bị thương hay là có ai bệnh tim đột phát chi chi đó, sau một cuộc dạ vũ cuồng loạn.

- Cô vui lòng đợi một chút, để tôi vào lấy rương thuốc.

Đã khuya thế này, trời lại mưa. Chàng hơi phàn nàn.

- Bác sĩ khỏi đi lấy, bệnh nhân chính tôi đây.

- Ha?

Chàng ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt nàng, bây giờ

chàng thấy rõ hơn, lông mày đậm, đôi môi có bờ sáp láng bóng, cặp mắt lạnh, sắc' diện tươi tỉnh, chứng tỏ con người đang trong tình trạng khỏe mạnh.

- Đừng để cho cái bề ngoài của tôi đánh lừa ông, nếu không được bác sĩ cấp cứu, chắc' tôi chết chắc'!

Nàng vẫn tươi tỉnh như là bông đùa.

- Cô nói sao?

Chàng không tài nào tin ở lời nói vừa rồi của nàng. Nhưng, có lẽ nào sau 12 giờ khuya đang cơn mưa gió lại có cô gái khi không nổi khùng lên, chạy vào phòng mạch đùa cợt với mình?

- Bảo sao, cô sắp chết?

- Đúng vậy.

Nàng vẫn tươi cười nói tiếp một cách đứng đắn:

- Số là hồi 7 giờ tối nay, tôi chọn mặc chiếc áo đẹp nhất này vào đi dự dạ tiệc, nhưng chẳng ngờ nam chủ nhân của bữa tiệc đã thất hứa, 8 giờ, tôi trở về căn nhà chung cư thuê trọ, cô bạn ở chung với tôi còn chưa thấy về. 9 giờ, tôi bắt đầu viết lá thư tuyệt mạng, 10 giờ, tự hót mái tóc dài cho ngắn lại như bây giờ, 11 giờ tôi đã nuốt một hơi hàng trăm viên thuốc ngủ. Tới 12 giờ thì tôi thấy hối hận, không muôn' chết sớm' như vậy, nên tôi mới bước ra khỏi chung cư, thấy đèn trong phòng mạch của bác sĩ còn

sáng, rồi tôi đi thẳng vào đây.

- Vậy ha?

Chàng trợn to cặp mắt nhìn kỹ vào nàng một lần nữa, rồi tiếp:

- Cô đã nói thật?

- Thật tình mà. Nhưng tôi cũng lấy làm lạ, tại sao nuốt vào hàng trăm viên thuốc ngủ mà chưa thấy buồn ngủ? Có thể nào tôi đã mua nhầm thứ thuốc giả nên chẳng thấy công hiệu gì. Song, tôi không muốn đánh liều với mạng sống nên cần nhờ ông trừ khử hàng trăm viên thuốc đó ra khỏi cơ thể tôi cho chắc hơn.

Lời nàng thanh thoát, nói nhanh như dòng suối chảy mạnh qua đồng đá sỏi giữa khe sơn. Nàng lại tiếp:

- Tôi nghĩ rằng, giờ đây việc mà bác sĩ nên làm là rửa ruột hay gì đó cho tôi thay vì chỉ đứng ngó tôi.

Rồi nàng lại cười bảo:

- Theo tôi đoán, có lẽ chẳng phải là thuốc giả đâu.

Vừa dứt lời thì toàn thân nàng mềm sụm, trượt thượt trên sàn nhà. Chàng nhanh chân nhảy tới ôm lấy nàng vào lòng, mặc dù còn chưa lấy hết lại bình tĩnh trong kinh ngạc, song trực giác của bác sĩ y khoa bảo cho chàng là, mỗi lời nói của cô này đều chân thật cả nên chàng phải làm những gì cần làm.

Tiếp theo sau là một trận rối rít về việc cấp cứu bệnh nhân. Trước tiên, ẵm cô gái vào phòng chẩn trị đặt lên giường, vạch mắt ra xem xét, rồi vỗ mạnh vào má nàng nhưng chẳng thấy phản ứng gì cả, nàng queo đầu trên gối ngủ say như chết. Chàng để ý đến mái tóc sợi ngắn sợi dài của nàng, đoán chắc mới hớt thật, thôi thì cho rửa ruột ngay, chẳng còn thắc mắc gì nữa. Rửa ruột là một thủ tục khá nhọc nhằn, lại chẳng có cô y tá nào bên cạnh phụ cho một tay thực là rắc rối. Chàng nhét ống dẫn vào họng bệnh nhân, đâm sâu xuống tận bụng ruột, người con gái bị kích thích mạnh chột tỉnh lại, nàng mở mắt ra rên rĩ và cọ quậy, nhưng hai cánh tay bị nắm chặn lại trong khi thuốc tẩy đang tràn vào bao tử, ruột của nàng. Nàng nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu.

- Nằm yên! Nếu cô muốn sống thì hãy cộng tác với tôi, không được động đây.

Nàng ú ớ trong họng định nói gì nhưng bị ống dẫn chặn miệng, chỉ còn cách mở to mắt ra đăm đăm nhìn chàng như cầu xin tha, mồ hôi hột đổ ra trên trán. Chàng biết lắm, khi cái ống dẫn đâm sâu vào bụng tức nhiên sẽ làm cho bệnh nhân đau đớn, nhưng dù có thương hại cũng đành chịu thôi, ai biểu cô ta đi đùa với tử thần!

Kịp khi rút ống dẫn ra thì cô gái trở mình thật mạnh. Chàng

vội đỡ lấy, suýt tí nữa là lăn xuống giường. Nàng lách đầu ra ngoài há miệng chảy dãi, chàng vội đi lấy cái chậu nhôm, nhưng đã muộn, cô gái đã ói ra đầy sàn. Chàng tự trách mình sao không chuẩn bị trước khi bơm thuốc vào bụng bệnh nhân, mặc dù mới mở phòng mạch được có một năm, nhưng việc đó đã được thấy nhiều rồi trong thời gian thực tập tại bệnh viện. Tại sao hôm nay mình lại vụng về đến thế. Chàng đặt cái chậu ngay đầu giường cho cô gái tiếp tục mửa đến lộn cả ruột gan. Mửa xong, nàng nằm thẳng người lại, vừa rên vừa nói:

- Nước, cho tôi xin chút nước!

Chàng đưa ly nước cho nàng xúc miệng xong, hỏi

- Cô còn cảm thấy buồn nôn không? Nếu có thì cứ việc ói ra cho hết.

Nàng nhướng mắt nhìn chàng lắc đầu. Bác sĩ bắt đầu soạn chích nước biển cho bệnh nhân. Cô gái nhìn thấy chai nước biển to tướng và mũi kim chích có vẻ sợ sệt.

- Tôi.. tôi nghĩ rằng...

Nàng vừa thở vừa nói một cách khó nhọc vì đã thấm mệt bởi cơn nôn mửa vừa rồi. Nàng cố tiếp:

- Có lẽ không... không cần phải chích.

- Giờ cô có nghĩ gì cũng vô bổ?

Giọng nói của chàng bắt đầu hơi bức bối, tự nhiên chàng

thấy khó chịu với tấn kịch vừa rồi. Cô gái trẻ đẹp này lại chơi đùa với mạng sống của mình, chỉ vì người bạn trai lỡ hẹn thế thôi, nếu được tính bắt đầu kiến hiệu trước nửa tiếng đồng hồ thì biết đâu chừng cô ta đã mê man trong buồng riêng mà chẳng ai biết. Thậm chí công lộ, bị xe hơi cán xẹp lẹp rồi, cũng may cho cô ta, may thật, đã vào được phòng mạch chàng kịp lúc.

- Hãy nằm yên cho tôi nhờ, chớ có cựa quậy! nước biển này là để tẩy sạch chất độc trong cơ thể cô.. ề, ề.. đừng có ngủ!

Chàng vỗ mạnh vào má cô gái, nàng mở mắt trở lại:

- Tôi.. tôi mệt quá... đã 24 tiếng đồng hồ chưa hề ngủ tí nào.

- Tại sao vậy?

Chàng chỉ hỏi bằng quơ trong khi lo thắt sợi dây cao su vào cánh tay nàng, lần thấy tĩnh mạch rồi đâm mũi kim nước biển vào.

- Tại.. cũng tại ảnh hết.

Nàng nói trong hơi thở?

- Thế là sao?

Chàng chưa kịp hiểu ý nàng, chỉ lo dán miếng băng keo định vị mũi kim lại. Khi ống nước biển đã nhỏ đều đặn rồi, chàng mới thấy nhẹ nhõm người. Giọng nói của chàng dịu

lại:

- Được rồi, bây giờ để tôi nghe nhịp tim của cô.

Chàng cầm ống nghe đặt vào buồng ngực cô gái một cách tự nhiên. Da ngực nàng bất thần bị chất kim khí lạnh ngắt chạm vào, khiến nàng rút cổ lại, nhưng nàng lại cười, cười mồm mĩm như đứa con nít.

- Ô, buốt quá trời!

Nhịp tim cô gái đập đều, có quy luật vừa mức. Chứng tỏ là con người trẻ trung khỏe mạnh, chàng càng thấy vững bụng hơn. Ngoảnh lại, trong phòng chẩn bệnh thật là dơ dáy bề bộn, chịu không nổi, chàng liền đứng dậy đi thu dọn nào là máy rửa ruột, chậu ói, ống chích, bình alcohol, bông gòn... rồi đi vào trong lấy chổi, giẻ ra lau dọn sàn nhà, cho đến khi rửa tay tiêu độc xong chàng mới trở lại ngồi bên người con gái. Thấy này giờ nàng vẫn nằm im, chàng ngỡ là nàng đã ngủ say, không ngờ cô gái đang mở mắt thao láo, lẳng lặng nhìn chàng, rồi bảo:

- Xin lỗi.

Nàng nói thật nhỏ nhẹ:

- Tôi đã làm phiền bác sĩ.

Đồng hồ trên vách gỗ lên 2 tiếng, vừa đúng 2 giờ sáng.

Lúc này chàng mới có đủ thì giờ nhìn kỹ lại cô gái đang nằm trên giường bệnh, những son phấn trên môi trên má

đều bị áo gối cọ lem luốc, để lộ ra bộ mặt thật quyến rũ, diễm lệ, yêu kiều.. toàn là những nét đẹp trời cho, nhất là cặp mắt to, đôi môi mỏng với hàm răng trắng được sắp xếp thật đều, khi nở nụ cười thật dễ thương. Thật vậy, từ khi bước chân vào phòng mạch, cô gái uống thuốc ngủ toan tự tử này lúc nào cũng tươi cười, chỉ trừ khi đang rửa ruột.

- Được rồi.

Chàng khẽ ho một tiếng. Tại sao lại ho, ngứa cổ chẳng? không chỉ vì bị cô gái này chọc cho bù đầu, rồi óc đó thôi. Chàng kéo ghế lại gần, ngồi cạnh cô bệnh nhân có ý kiểm điểm lại mọi việc đã làm. Khổ quá, trong phòng mạch nhỏ này chẳng có chỗ nào cho bệnh nhân nằm điều trị. Khi nghĩ đến đây chàng mới sực nhớ lại nãy giờ mình đã quên phứt một điều quan trọng, liền quay lại bàn giấy lấy tấm phiếu ghi bệnh lịch. Khi trở lại thì cô gái vẫn nhìn chàng mỉm cười.

- Cho biết họ và tên cô.

Đúng điệu bác sĩ hỏi bệnh nhân

- Tôi?

Cô gái hơi ngớ ngàng, không trả lời vào câu hỏi.

- Cô đã từng tới phòng mạch tôi lần nào chưa?

- Chưa.

- Vậy thì cho biết tên họ của cô là gì?

Chàng nhắc lại câu hỏi

- Từ... Thế Sở?

Nàng trả lời thật nhỏ, như nói lén, sợ người ta nghe thấy.

Chàng nghe không rõ lắm, bèn hỏi lại:

- Ho. Từ phải không? Từ gì?

- Từ là Từ Châu. Thế là Thế giới. Sở là Sở bá vương đó mà.

- A, là Từ Thế Sở.

Chàng ghi ba chữ Từ Thế Sở và phiếu, nghĩ rằng tên cô gái này sao giống tên con trai quá.

- Bao nhiêu tuổi?

- Tuổi hử... mà tuổi thì...

Cô gái chỉ cười mà chẳng trả lời ngay số tuổi.

- Vâng, tuổi, cho biết số tuổi thật của cô.

Chàng thừa biết cô gái nào cũng khéo giữ kín số tuổi thật của mình.

- Hăm... bảy.

Cặp mắt nàng đảo qua đảo lại, rồi tiếp:

- Không, có lẽ 28 là đúng hơn.

Không thể tin nổi, chàng nhìn thẳng vào mặt cô gái có ý đoán tuổi của nàng, nàng vẫn tươi cười như tỏ ý thành thật, nhưng ngay trong khoé mắt, dưới chân mày vẫn lộ

cho thấy nổi u sầu vắng vắng. Trong khi đang ngờ vực thì chàng sực nhớ lại câu nói của nàng khi mới đặt chân vào phòng mạch rằng: "Đừng để cho cái bề ngoài của tôi đánh lừa ông". Nhưng mà nàng quả thật là người con gái trẻ măng, có ai tin nổi đã 28 tuổi đời. Tuy nhiên, con gái thời nay đích thực không ai có thể đoán nổi số tuổi thật của họ mà chỉ dựa vào bề ngoài. Thôi cứ tạm ghi như vậy đã đi, rồi chàng hỏi tiếp:

- Cho biết nguyên quán
- Hồ Nam.

Cô ta là người tỉnh Hồ Nam, thảo nào đòi yêu sống yêu chết. "Sương nữ đa tình" mà!

- Còn chỗ ở?
- Chỗ ở...

Cô gái lại do dự, chớp nhanh đôi mắt, há miệng ngáp dài rồi nói thật nhỏ tiếng:

- Tôi mệt quá, tôi muốn ngủ.
- Chỗ ở, cô phải khai rõ cho tôi!

Chàng bực mình bởi thái độ trù trừ của nàng.

- Chỗ ở là...

Cô gái hơi cau mày trước giọng gắt gỏng của chàng và làm như cố gắng nhớ lại địa chỉ.

- Là Nam Kinh đông lô. A mà không, không phải, là Trung

Hiếu đông lộ...

- Ê, ê, chớ có bịa tầm bậy nữa!

- Thật mà.

Cô gái lại ngáp dài, rồi tiếp:

- Tại người ta mới dọn nhà chớ bô.

- Được, Trung Hiếu đông lộ chặng 5, hẻm 1049, số 771.

Chàng ghi nhanh vào phiếu rồi hỏi tiếp:

- Số điện thoại?

- Điện thoại..

Cô gái nhắm mắt lại, nói trong họng như là van xin:

- Mệt quá đi, làm ơn cho tôi ngủ một chút được không?

- Hãy ghi số điện thoại trước đi đã.

Cô gái xoay mặt hẳn vào trong, nói nhỏ nhẹ:

- Xin bác sĩ đừng ghi số điện thoại

- Tại sao?

- Nếu..

Cô gái nhắm khít mắt rồi tiếp:

- Nếu để anh biết tôi uống thuốc tự tử là anh sẽ chạy tới đây giết tôi luôn cho mà coi.

A, thì ra cô này đang ăn ở với một người đàn ông! Nhưng tự nhiên chàng lại cảm giác kỳ cục, không bằng lòng với sự suy đoán đó. Không phải đâu, chẳng là hồi mới vào đây cô ta đã bảo là ở chung với một người bạn gái cơ mà.

Thật tội nghiệp, nhan sắc , thân hình đều xinh đẹp như vậy mà nói sao như đã trải bảy nổi ba chìm trên đường đời rồi! Trong khi đang nghĩ ngợi thì đồng hồ gõ vang ba tiếng, chàng giật mình ngó lại cô gái, không, đó là người đàn bà đang ngủ say. Chàng nhìn vào phiếu bệnh lịch khế lắc đầu, rồi khom xuống lắc mạnh cánh tay nàng:

- Ê, tỉnh lại đi Từ tiểu thơ, cô phải cho tôi biết số điện thoại đăng thông báo cho người nhà đến rước cô về chứ.

Nhìn vào phiếu bệnh lịch một lần nữa, rồi chàng lớn tiếng gọi:

- Ê, Từ Thế Sở! Từ Thế Sở!

Đột nhiên, cô gái giật bắn người lên, hốt hoảng nhìn quanh hỏi:

- Đâu, ảnh đâu?

- Cái gì?

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Có ai đâu? Ở đây chỉ có tôi với cô thôi.

- Nhưng mà... nhưng mà...

Cô gái định bật ngồi dậy, bị chàng giữ lại làm cho lộ nước biển lắc mạnh, suýt rơi xuống đất. Nàng cố gắng nhướng to mắt ra nhìn quanh bảo:

- Nhưng tôi đã nghe.. nghe thấy như có ai gọi tên ảnh!

- Chớ cử động, hãy bình tĩnh lại, cô nghe thấy gì?

- Từ Thế Sở!

Cô gái vẫn trong trạng thái kinh hoàng, thất sắc, với giọng run run:

- Thế Sở, anh đã đến rồi ha? Anh đâu? Đừng... đừng giận em... anh Thế Sở, anh Thế Sở...

Giờ đây Lý Mộ Đường đã vỡ lẽ, chàng nhìn vào phiếu bệnh lịch chẳng hiểu nên khóc hay nên cười.

- Thì ra Từ Thế Sở không phải là tên của cô.

Khi nghe thấy ba chữ Từ Thế Sở, cô gái lại giật mình đảo mắt nhìn quanh lần nữa rồi lắc đầu thờ dài như đã thất vọng và cũng như đã được giải thoát.

- Không có ảnh ở đây.. tôi ngủ thôi.

- Khoan ngủ, khoan ngủ đã! Từ nãy giờ tôi ghi Từ Thế Sở, 28 tuổi, ơ? Trung Hiếu đông lộ... thì ra toàn là những gì của bạn trai cô có phải không?

- Vâng, vâng.

Cô gái trả lời ngắn gọn, rồi quay đi nhắm mắt ngủ.

- Vậy cô là ai?

- Tôi hả... tôi buồn ngủ...

Cô gái nói trong họng chẳng ai nghe rõ. Công sức tàn dư của thuốc ngủ đang thúc nàng phải ngủ, nàng đã thiu thiu thiếp đi, chàng cố gọi nữa cũng vô ích. Thật là một chuyện hết sức hoang đường. Lý Mộ Đường hết xem phiếu lịch lại

ngó ra ngoài cửa sổ. Ngoài trời vẫn còn mưa mù, chàng trở đầu vào nhìn người đàn bà, không, đó là người con gái đang ngủ, có đánh chết đi chàng cũng không thể tin rằng cô ta đã 28 tuổi, già lắm cũng chỉ 20 là cùng. Bây giờ cô ta đã ngủ say như vậy thì làm sao đây? Cần phải có người canh chừng cho nước biển tiếp tục nhỏ đều chứ, vạn nhất chai nước biển đã chảy hết mà chẳng hay, để cho không khí lọt vào mạch máu của bệnh nhân thì nguy. Chàng khẽ thở dài rồi đi lấy tấm chăn lên đắp lên cho nàng, lúc đó mới thấy đôi giày cao gót của nàng đã thấm nhẹp nước mưa, chàng cởi giày ra, kéo chăn đắp kỹ đôi chân lại cho nàng.

Bị quần quật suốt cả đêm đã mệt quá, bây giờ bác sĩ Lý Mộ Đường mới có dịp ngồi xuống nghỉ. Chàng vươn vai một cái, chàng tự nhủ: "Đành phải làm viên hộ lý đặc biệt cho cô gái đến sáng thôi, chớ còn trông cậy vào ai bây giờ, nhưng mình vẫn chưa biết tên họ của cô ta là gì.

- Đồ khỉ! Chàng mắng khẽ một tiếng, chỉ đủ cho mình nghe.

CHƯƠNG 2

Đúng 6 giờ sáng, Lý Mộ Đường chợt tỉnh giấc, chàng giật mình, không ngờ đã thiếp đi lúc nào chẳng hay. Tuy nhiên,

chỉ trong giây lát là đã tỉnh hẳn lại, chàng nhảy vọt sang phía cô gái, thấy nàng vẫn nằm ngủ say nhưng chai nước biển đã gần cạn. "Thật quá sơ ý!". Chàng tự trách mình không đủ tư cách làm một hộ lý đặc biệt cho bệnh nhân. lập tức đi thay chai nước biển mới cho cô gái, nàng bị tiếng động đánh thức giấc trở lại, vươn mình cọ quây làm cho tấm chăn lên tuột xuống, lộ ra đôi vai trắng nõn.

- Ừ...

Nàng ú ớ trong hòng, mở mắt nhìn quanh có vẻ bất an. Chàng hiểu ngay là lúc này nàng cần gì

- Toilet ở đằng này đây.

Chàng chỉ vào phía sau phòng rồi tiếp:

- Để tôi đỡ lấy cái bình chích cho, cô tự đi vào đó.

Cô gái liếc nhìn chàng như tỏ ý cảm ơn rồi thủng thẳng ngồi dậy, trong khoảnh khắc nàng cảm thấy chóng mặt, chàng đưa tay đỡ đỡ. Nàng tỉnh lại cúi xuống tìm giày, chàng chạy vội đi lấy đôi dép ra cho nàng mang vào rồi nâng chai nước biển dìu nàng đi. Đi được nửa chừng nàng bỗng khựng lại, nhìn chàng với đôi má ửng hồng, có vẻ ngại ngùng hỏi:

- Ông... không có ý tá giúp việc?

- Xin lỗi, đây là phòng mạch nhỏ, theo lệ chúng tôi không giữ bệnh nhân cách đêm, gặp ai bệnh nặng là chuyển

ngay vào nhà thương lớn, cho nên y tá của tôi đều về hết lúc 11 giờ đêm. Chuyện đêm nay là lần đầu tiên ngoại lệ, xin cô thông cảm cho.

- Tôi nào dám phiền gì bác sĩ.

Cô gái lại cười, vẻ cười gượng gạo pha chút mắc cỡ. rồi nàng nói thẳng:

- Ông cứ để tôi tự một mình mang bình chích vô đó được không?

- Một mình cô làm được ha?

Chàng hơi do dự nhưng rồi tiếp:

- Thôi cũng được, nhưng cô phải hết sức cẩn thận, đừng để cho mũi kim tuột ra nghe.

- Vâng, tôi hiểu.

Nàng lại cười ngượng, dùng tay mặt tiếp chai nước biển, lấy tay trái có mang mũi kim chích nâng tà áo lên. Khổ nỗi thứ mà cô đang mặc là chiếc váy soa trắng dài lê thê y như lễ phục cô dâu mới! rồi cứ thế nàng kéo theo nào là kim chích, ống dẫn, chai nước biển... loạng choạng lê từng bước đi vào toilet một cách khó nhọc khiến chàng hết sức lo ngại. Kịp khi nàng đã lọt hẳn vào bên trong rồi, chàng khẽ ghé tai sát cửa để ý nghe tiếng laạch xoạch, được một hồi dường như đã xong việc ấy, tiếp theo có tiếng vòi nước chảy.. Trời đất, cô nàng còn bày đặt rửa tay nữa

chứ! Thiệt tình chàng không thể tưởng tượng nổi làm sao mà nàng vừa cầm chai nước vừa rửa tay cho được? Trong lúc chàng chưa nghĩ ra thì... "loong coong, bốp beng!" là tiếng chai thủy tinh vỡ tung! Lập tức chàng tông cửa xô vào.

Cô gái đứng ngơ ngác trước tấm gương như đứa trẻ đã phạm lỗi. Chắc là chai nước biển đã chạm vào cạnh chậu rửa mặt, mảnh vụn đã tung toé tùm lum.

- Tôi.. tôi..

Nàng vừa ngượng ngịu vừa lúng quáy. Chàng vội vàng rút nhanh mũi kim trên cánh tay nàng ra, rồi cầm chai nước biển đã bể lẫn ống dẫn ném vào sọt rác. Nàng tỉnh táo lại bảo:

- Tôi.. tôi chỉ định rửa mặt một tí thôi, ai dè...

Nàng nhìn vào gương rồi hốt hoảng la lên:

- Trời ơi! tôi làm sao như thế này đây? Bộ tóc của tôi..

Chết thật! Ông xem tôi đã làm chuyện gì rồi, tôi đi cắt bộ tóc cụt ngắn đi, xấu như con quỷ cái.

Rồi nàng lật đặt dùng đôi tau bưng nước lên vỗ vào mặt, tẩy hết những tàn dư của phấn son.

- Tôi trông như là bà chẳng phải hông?

- Ủ, như bà chẳng, mà là bà chẳng đẹp nhất đời, lê chiếc váy xoa trắng đến nằm vạ người ta trong đêm mưa phùn.

Thật ác quá mà!

Chàng nghĩ bụng: "Đàn bà, mi là cái thứ động vật gì đây? Vài giờ trước coi cả mạng sống chẳng ra gì, thế mà mới có mấy tiếng sau lại hết sức đấn đo với sắc' đẹp của mình, thật là khó hiểu quá đi!"

- Ê, cô nương!

Giọng nói chàng hơi cáu kỉnh:

- Cô làm ơn bước ra bên ngoài được không? Để tôi còn thu dọn trong này chứ. Nếu lỡ bị mảnh chai cắt bị thương, tôi lại phải làm y sĩ ngoại khoa băng bó cho cô nữa là khổn.

- Ờ, ờ...

Đôi má cô gái lại bừng đỏ. Bây giờ bộ mặt đã được rửa sạch, trông nàng rất tươi tỉnh, có bệnh chi đâu? Nhìn đồng thủy tinh vụn, nàng bảo:

- Trong này để tôi dọn cho, ông cho biết chổi và đồ xúc rác để chỗ nào.

- Cô làm ơn bước ra có được không? Chỗ hẹp như vậy chứa sao cho được 2 người, huống chi cô còn kéo chiếc váy dài lê thê? Cô có muốn giúp tôi thì xin vui lòng trở lại nằm yên trên giường cho tôi nhờ.

Cô gái ngồi chồm hồm xuống nhặt những mảnh thủy tinh tương đối lớn, chàng liền khom lưng nắm cườm tay nàng

lại, nói như ra lệnh:

- Đi ra đi! tôi chẳng bao giờ cho phép bệnh nhân dọn phòng toilet của tôi!

Cô gái ngược cổ lên nhìn chàng rồi đứng dậy lặng lẽ bước ra ngoài. Một mình chàng đi lấy chổi quét dọn. Bây giờ mới thấy rõ phạm vi mảnh thủy tinh vụn rất rộng, cả trên chày, trên khung cửa sổ, trên sàn và lẫn trong bồn tắm cũng có nữa, chàng loay hoay quét mãi cũng không làm sao sạch hết được. Nhìn ra cửa, trời đã hừng đông rồi, nếu làm không xong thì những đứa trẻ đến khám bệnh có thể bị ngoại thương, nguy hiểm lắm.

Trong khi chàng đang cố sức lượm nhặt từng mảnh thủy tinh nhỏ, bỗng nghe có tiếng gọi của cô gái:

- Ông ra ngoài đi, để đó cho tôi.

Chàng nhìn vào cô gái rất ngạc nhiên, cô ta cởi bỏ cái "lễ phục" khó ưa đó, thay vào người chiếc váy trắng có lẽ tự tìm thấy trong tủ áo, trông thật đúng điệu một cô y tá trẻ đẹp. Tự nhiên chàng lại ngoan ngoãn nghe theo lời nàng bước ra khỏi toilet, nàng tiến vào dùng cục xà bông cọ sát thật kỹ vào tất cả mọi nơi, những mảnh cặn đều ghim hết vào cục xà bông đó. Chàng đứng im nhìn cô gái làm việc mới vỡ lẽ, thì ra phương pháp giản tiện như vậy mà mình lại không nghĩ ra. Nàng ngẩng mặt lên nhìn chàng khế

bảo:

- Gia đình em ở? Cao Hùng, năm 15 tuổi lên Đà Bắc học Cao trung (Trung học Độ nhì cấp), ký túc trong trường nên việc gì cũng phải tập làm lấy.

- Chính tôi cũng vậy, nhà ở? Đà Trung, năm 18 tuổi lên Đà Bắc học Y Khoa, cũng ở trong ký túc xá sinh viên cho tới khi ra trường.

Cô gái nhìn lại chàng với ánh mắt dịu hiền, nói rất ôn tồn:

- Đi từ túc xá sinh viên đến phòng mạch bác sĩ chắc anh phải trả một giá rất đắt, trong lúc người ta đang tận hưởng niềm vui của tuổi trẻ thì anh phải vùi đầu vào phòng giải phẫu với những cái xác lạnh, trải biết bao năm tháng nhọc nhằn.

Lời lẽ tri âm của nàng làm chàng cảm thấy êm đềm lại bù ngùi, chua xót. Chưa hề, từ trước tới nay, nào có ai nói với chàng những lời thông cảm êm ái đó. Thật vậy, trong những năm tháng bâng hoàng, phải vật lộn với học trình quá phức tạp, gặp nhiều khó khăn, rồi óc bù đầu trong phòng giải phẫu với tử thi, truân gian nghiên cứu với vi trùng, bao gian lao khó khổ đó có ai biết đến cho. Ba chữ "bỏ đi thôi" đã bao phen xuất hiện trong tâm não của chàng, nhưng chàng vẫn kiên nhẫn đến cùng.

- Làm y sĩ hẳn đòi hỏi rất nhiều nghị lực.

Cô gái nói tiếp: - Thật tình em không hiểu một vị bác sĩ y khoa đã ra đời bằng cách nào. Con bệnh thường là kẻ khó tính nhất trên đời, họ xanh xao yếu đuối, nhẵn mặt nhó mảy, rên xiết, kêu khổ la nhọc, thậm chí có lắm bệnh nhân còn mất cả lòng tự ái nữa, thiệt mà!

Nàng ngưng tay lại, ném cục xà bông cào sọt rác, đi rửa tay rồi tiếp:

- Khi con người ta không còn tự ái thì thật là đáng thương cho họ.

Nàng xoay lưng lại nhìn vào chàng với ánh mắt chân thành, cảm thông và đứng đắn. Trong khoảng khắc đó nàng không còn là cô gái trẻ mà tỏ ra chín chắn nhiều, thông minh và hiểu đời. Lý Mộ Đường rất lấy làm ngạc nhiên, đây là người đàn bà... không đó là cô gái đi ào phòng mạch mình, rồi ngã vào vòng tay mình trong đêm qua, sao cô ta lại hiểu biết nhiều đến thế?

- Cậ.. thật sự là bao nhiêu tuổi?

Đột nhiên chàng nêu lại câu thắc mắc đó.

- 24, đã đậu bằng cử nhân hồi năm kia.

- Hai.. mười bốn?

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng tỏ vẻ nghi ngờ.

- Sao?

Nàng đưa tay lên vuốt má mình, lại hỏi:

- Bộ tôi đã già lắm rồi sao?

- Chẳng già lắm đâu.

Chàng trầm ngâm tiếp:

- Khoảng chừng 32 thôi

- Ha?

Như bị một cú đau, nàng nhảy lên:

- Tôi đã già đến thế thật à?

- Với trí tuệ và kiến thức là 32, với hành động ấu trĩ là mới 13, còn về khuôn mặt và thân hình thì vừa đúng 19 tuổi.

Nghe nói nàng ngheo cổ, bỗng cười khúc khích:

- Anh thiệt là một ông bác sĩ lắm khôi hài.

Nàng vui cười, gương mặt đã nhanh chóng phục hồi nét tươi sáng, hoạt bát của cô gái trẻ trung. Nàng nói tiếp:

- Tưởng chúng ta cũng nên dời nơi tán dóc chứ, đừng nói chuyện với một người con trai trong toilet coi sao được, dù em là đứa con gái ưa lẳng mạn đi nữa.

- Ờ, cô nên trở về phòng chẩn trị để còn tiếp tục chích nước biển.

Chàng dẫn đầu đi trước, nàng nối gót theo sau. Chàng lấy chai nước biển mới và sửa soạn đồ chích.

- Ồ không, không đâu

Nàng vội từ chối:

- Em tự biết sức khỏe mình, giờ đã khỏe như trâu. Mớ

thuốc ngủ đã bị anh tẩy sạch hết, em bình phục rồi, chẳng cần phải chích thuốc nữa.

- Cô cần, cô cần lắm!

Chàng trả lời dứt khoát:

- Ít ra cô cần phải chích thêm hai chai nữa mới bảo đảm được trong cơ thể cô không còn chất độc. Tôi nghĩ rằng cô cũng chẳng muốn để lại chứng "hậu di".

- Chứng "hậu di" ?

- Đúng thế.

Chàng nói một cách khẳng định, rồi đẩy chiếc ghế đến trước mặt nàng nói dịu ngọt:

- Nếu cô không muốn nằm nữa thì cứ việc ngồi đây chích cũng được.

vừa dứt lời chàng ấn đôi vai nàng bắt ngồi xuống ghế và lấy bông gòn, ống chích ra.

- Em nghĩ...

Cô gái vẫn dùng dằng:

- Em chẳng còn chóng mặt hoa mắt chi cả, khỏe lắm rồi mà...

Mặc kệ nàng nói gì thì nói, chàng đã ghim mũi kim lại, đẩy cái dàn treo nước biển đến gần, nhìn rõ giọt nước biển đã được nhỏ đều rồi, mới đưa nhẹ cánh tay nàng đặt trên tựa ghế.

- Bây giờ cô có thể thử dỗ giấc ngủ...

Chàng chưa dứt lời đồng hồ đã gõ 7 tiếng. Cô gái lại nhảy nẩy lên, hoảng hốt hỏi:

- Máy giờ vậy?

-Thì 7 giờ sáng. Chàng thở dài một tiếng, bước lại vách tường tắt đèn. Trời đã sáng hắt rồi, suốt đêm qua như đánh giấc chẳng bằng.

- Chết tôi rồi! Chết tôi rồi!

Cô gái la lên làm chàng giật mình:

- Cái gì? Có có làm sao không?

Chàng vội hỏi, chẳng hiểu lẽ gì, xem kỹ thì mũi kim chích chưa tuột ra.

- Chết rồi, bức thư tuyệt mạng của em đã bị bỏ quên trên bàn viết.

Nàng dùng bàn tay còn được cử động vồ lia lia vào trán:

- Tuyệt đối không thể để cho anh Thế Sở thấy bức thư đó được... Chết rồi, trời đất ơi!

Nàng đập vào trán càng lúc càng mạnh, khiến cho chàng hết sức lo ngại, vội hỏi:

- Có cách nào dấu đi không? Chẳng là cô còn có cô bạn gái ở chung cơ mà.

- Đúng!

Nàng sực nhớ lại, la to:

- Điện thoại! Cho em mượn điện thoại!

Chàng chạy vội lại bàn, xách cái máy điện thoại qua bảo:

- Nói số đi, để tôi quay giùm cho.

Chàng quay số xong, nghe thấy tiếng chuông reo bên kia đầu dây, liền trao ống nghe cho nàng.

- Chi. Tử, em đây..

Bỗng nàng kinh hoàng, mặt tái mét nói chẳng nên lời.

Đoán chừng là bị đối tượng to tiếng gì đó, nàng đưa ống nghe ra cách tai thật xa, mãi đến nửa phút sau mới đặt trở lại. Nàng âu sầu, chậm rãi nói:

- Em ở trong phòng mạch bác sĩ Lý Mộ Đường, ngay đối diện.

Nàng gác máy điện thoại lại, nhìn chàng bảo:

- Hồng cả rồi!

- Thế nào?

- Ảnh biết hết rồi!

- Ảnh ?

- Thì anh Từ Thế Sở đó!

Nàng thiếu não, lo âu, ngẩng cổ lên tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại nói trong hơi thở:

- Ngay đêm qua, chi. Tử đã phát hiện bức thư tuyệt mạng của em, lại chẳng thấy em đâu, chị ấy quỳnh lên gọi điện thoại báo cho anh Từ Thế Sở. Được tin, ảnh chạy tới nhà

em nổi khùng lên, rồi anh sẽ đến đây cho mà coi. Chết thật, hồng cả rồi!

Nhận thấy thần sắc nàng hết sức bất an, chàng khẽ bảo:

- Tôi bảo đảm chưa phải ngày tàn của cô đến đâu.
- Nhưng mà là ngày tàn của anh.

Bỗng nhiên nước mắt nàng trào ra như suối. Lần đầu tiên thấy nàng khóc, kể từ khi bước chân vào phòng mạch.

Chẳng những đã rơi lệ nàng còn run rẩy nữa. Chàng ai ủi:

- Đừng lo, cô đã khỏi rồi phải không? Cô đã tốt lành rồi còn lo gì nữa.. cộ..
- Không, em chẳng tốt lành tí nào cả.

Nàng lắc đầu lia lịa.

- Cô nói sao? Cô thấy chóng mặt không?
- Em buồn nôn.

- Con rửa ruột đã qua rồi, cô sẽ không nôn nữa đâu, chẳng qua là vì dây thần kinh bị căng thẳng đó thôi. Cô hãy bình tĩnh lại đi, trên đời chẳng có việc gì đáng phải khiếp sợ cả...

Chàng nói chưa hết lời, đã phải khựng lại vì thình lình một tiếng "Đùng", cửa phòng mạch đã mở tung, có một gã đàn ông xông vào như cơn lốc, theo sau là cô con gái vừa chạy vừa la:

- Thế Sở, đợi tôi với, đợi tôi với.

Lý Mộ Đường chạy vội sang bên phòng đợi, lớn tiếng hỏi:

- Ai đó, đừng la lối om sòm!

Gã đàn ông vừa thắng lại kịp lúc, tí nữa là đâm vào người Lý Mộ Đường. Chàng định thần nhìn, cha chả... là một chàng trai thật khôi ngô tuấn tú, mũi cao mày đậm, có cái miệng trông hấp dẫn, xem chừng là một tài tử điện ảnh, hèn chi cô nàng kia đòi yêu sống yêu chết là phải.

- Băng Nhi đâu ?

Với giọng nói hậm hực cấp bách, chàng trai đó, không, hẳn có họ có tên hẳn hoi mà, là họ. Từ, tên Thế Sở. Từ Thế Sở hỏi tiếp:

- Băng Nhi đâu?

À, thì ra tên nàng là Băng Nhi, một cái tên khá quái lạ. Lý Mộ Đường chưa kịp trả lời, Từ Thế Sở đã đưa tay đẩy mạnh chàng qua một bên, xông thẳng vào phòng chẩn trị như vào chốn không người.

- Băng Nhi!

Từ Thế Sở hét to lên một tiếng, rồi nhảy vồ vào như con thú dữ, nắm áo trước ngực nàng đưa hẳn người lên như là điều hâu tóm phải con gà con. Mặt anh chàng đỏ bừng, rồi lại hét to:

- Băng Nhi, cô đáng chết lắm, sao cô không chết phứt đi cho rồi? Thế này là cô có ý giết tôi. Cô khôn nạn lắm ! Cô

khùng rồi ! Cộ..

Từ Thế Sở vừa la vừa ném mạnh Băng Nhi xuống ghế làm cho cả dàn treo lắt chai nước biển ngã lắt xuống đất.

"Bốp...beng", mảnh thủy tinh lại văng tùm lum. Lý Mộ Đường chạy tới la lớn:

- Ngưng tay! Ngưng tay, đây là nhà thương !

Song Từ Thế Sở chẳng thèm để ý tới ai cả, anh ta giật ống chích của Băng Nhi vứt đi rồi nắm cằm nàng buộc phải ngước mặt lên. "Bốp!", không ai ngờ Từ Thế Sở lại tát một bạt tai thật mạnh vào má Băng Nhi làm nàng suýt té ngang.

- Cái anh này làm sao thế? Có chuyện gì thì nói tử tế chứ...

Lý Mộ Đường quỳnh người lên định can ngăn Từ Thế Sở ra nhưng lại bị anh ta gạt qua một bên, coi như trong phòng mạch chẳng có ông bác sĩ này. Anh ta tóm chặt đầu tóc ngắn của Băng Nhi, mắng:

- Cô cắt bỏ mái tóc đẹp đi, tội cô đã đáng chết lại còn uống thuốc nữa, cô độc ác quá mà! Cô có muốn chết thì cứ chết đi, rồi chúng tôi cùng chết luôn thể! Cô chẳng bao giờ để cho tôi sống yên đâu.

Từ Thế Sở như là một người điên, chạy vòng quanh như đi kiếm cái gì, bỗng anh ta lấy cái kéo cắt băng trên bàn

bác sĩ nhét vào tay Băng Nhi, thét lên:

- Đây rồi, giết tôi đi! Hãy đâm thẳng vào trái tim tôi! Đàng nào cô cũng đã làm cho trái tim tôi đẫm máu rồi! Cứ đâm đi, đâm thẳng vào ngực tôi đi!

Mặt Băng Nhi tái mét, cái kéo rơi xuống đất, nàng gượng đưa hai bàn tay run run ra bưng lấy mặt Từ Thế Sở, nói trong nghẹn ngào:

- Hãy tha thứ cho em, anh Thế Sở. Từ nay trở đi em chẳng bao giờ dám làm vậy nữa, van anh tha thứ cho em, em chẳng dám làm vậy nữa đâu.

Từ Thế Sở như đã bớt cơn cuồng loạn, anh ta quỳ xuống vùi đầu vào lòng Băng Nhi, hai tay nắm chặt vạt áo nàng, nước nở:

- Em bắt anh phải làm thế nào hở? Băng Nhi? Tại sao em lại nhẫn tâm đọa đầy anh như thế này? Tại sao, tại sao vậy?

Băng Nhi lấy hết sức lực mình nâng mặt Từ Thế Sở lên trong tiếng khóc, anh ta thụ động ngẩng mặt lên nhìn nàng một cách say đắm. Rồi cái anh Từ Thế Sở điên khùng, chẳng hiểu hần là thằng người hay đáng thần thánh nào đó lại thoát ra một lời yêu tha thiết:

- Băng Nhi, em đã gây đi.

- "Tâm bậy! chỉ có một đêm ngắn ngủi mà làm cho người

ta gây đi à? Huống chi đã cho chích nước biển liên tục?"

Lý Mộ Đường nghĩ buồn cười.

- Thế Sở !

Băng Nhi khóc sùt sùi, giờ lại cười nắc nẻ:

- Anh đã hết giận em rồi ư? Anh đã sẵn sàng tha thứ cho em?

- Chẳng bao giờ tha được hành động này của em.

- Nhưng em đã hứa..

Băng Nhi nói thật ngọt ngào:

- Em chả dám nữa mà...

Từ Thế Sở nhìn vào mặt Băng Nhi, Băng Nhi cũng nhìn vào mặt Từ Thế Sở, rồi bất thần cả hai ôm chặt lấy nhau.

Lý Mộ Đường đứng nhìn ngơ ngác, thật y như cặp đào kép đang diễn kịch! Chợt thấy đồng thủy tinh vụn, chàng liền xoay đi định vào trong lầy chổi ra quét dọn, nhưng vừa mới xoay lưng là chạm vào một cô gái lạ mặt, eo ong, đùi dài trong chiếc sơ mi trắng và quần Âu ống túm, hiện rõ thân hình mỹ miều, gương mặt tươi, nước da trắng, đuôi mắt hơi nhếch, mũi hơi hếch, cười thật duyên.

- Xin lỗi bác sĩ, tôi là Uông Tử Quân, ai cũng gọi tôi là A Tử. Ông có xem truyện kiếm hiệp "Thiên Long Bát Bộ" của Kim Dung chưa? Trong truyện đó có cô gái tên là A Tử, xấu tánh lắm, nhưng tôi không phải là A Tử trong truyện

"Thiên Long Bát Bộ" đâu, tôi tự nhận là A Tử tốt, tôi rất tốt, vậy bác sĩ cứ gọi tôi là A Tử cũng như ai đi.

Cô nàng nói đã một hồi rồi nhìn Băng Nhi và Từ Thế Sở, tiếp:

-Bác sĩ chớ lo ngại gì hai đứa nó, trường hợp nảy lửa có tiếng cười tiếng khóc, có yêu có hận như vậy đã xảy ra nhu cơm bữa. Con người ta vốn có phần khác nhau, có người sống một cách bình thản, có kẻ lại đòi sống sao cho oanh liệt, cho ra hồn. Hai đứa nó không chịu sống trong bình thản nên một chuyện bình thường khi tới tay hai đứa nó là trở thành oanh liệt. Phải chăng đây cũng là một lối sống ra hồn của con người theo bác sĩ nghĩ ?

Lý Mộ Đường nghe cô ta nói sững người đi. Cô A Tử này, Băng Nhi với lại Từ Thế Sở nọ, họ là cái hạng người nào vậy? Chàng đã sống đến 30 tuổi đời mà lần đầu tiên mới được gặp những nhân vật quá "xuất sắc" như vậy, hầu như mỗi một người trong đám họ đều có một lẽ sống chẳng giống ai. Chàng há họng tắt lưỡi, ngờ ngác một hồi mới thoát ra được câu:

- Để tôi đi lấy chổi.

- À, công chuyện đó để tôi lo.

A Tử tươi cười bảo:

-Chỉ có chổi chưa được đâu, còn phải dùng đến cục xà

bông. Việc này tôi rành lắm, ông khỏi phải chỉ chỗ, để tôi tự đi tìm được rồi.

Lý Mộ Đường chỉ đứng dừng, chẳng biết phải nói gì thêm nữa. Cả đêm qua đã làm đảo lộn hết qui luật sống của chàng! Bỗng nghe đồng hồ gõ 8 tiếng, chàng giật mình. Sao đã 8 giờ rồi à? Hai cô y tá trực phiên ngày là Nguyệt Lan và Điền Tố Mẫn sẽ đến phòng mạch làm việc. Y tá, khi nhắc đến y tá chàng lại nhớ Chu Châu, một cô gái bình thường và sống bình thản... Bất giác chàng ngả người vào sofa, ngồi đăm chiêu nhìn đám mưa phùn đang còn tiếp diễn ngoài cửa sổ.

CHƯƠNG 3

"Có lẽ từ cái đêm "biến cố " đó mình bắt đầu nhầm chán công việc chẳng ?" Lý Mộ Đường thường tự nghĩ như vậy. Hằng ngày 8 giờ sáng là phải trực diện với bệnh nhân, nghe tiếng họ, lời kể khổ, đo mạch máu, chích thuốc, toa kê.. mãi cho đến 11 giờ khuya mới xong. Đời sống như thế như chiếc bánh xe lăn lăn đi, mỗi cái lần mức trên bánh xe đó đều cố định, rồi cứ thế lăn đi lăn lại đều là vết cũ cả, thấy chán làm sao ! Chung qui là 2 chữ "lặp lại". phải rồi, đời sống là lặp lại những gì của hôm qua và bó buộc mình phải chấp nhận, đương đầu.

Nghe Chu Châu hỏi rằng: "Dường như bác sĩ có điều tâm sự?" Thiết vậy sao? Chàng ngẩng nhìn Chu Châu, một cô gái có gương mặt nhỏ, tròn, đôi mày hơi thưa, tóc ngắn ngang tai trong bộ sắc phục y tá lúc nào cũng sạch sẽ và gọn gàng. Đó là màu trắng, đúng, sắc phục y tá là màu trắng bạch, cứ trắng bạch mãi, thật là đơn điệu.

- Tôi mà có điều tâm sự? Không đâu, cô lầm rồi.

Chàng cãi lại.

- Vậy là chán việc chẳng ?

Chu Châu vừa sắp xếp lại xấp phiếu bệnh lịch vừa hỏi:

- Cuối tuần này bác sĩ có tính về Đài Trung không ?

Theo thường lệ, nhân dịp cuối tuần và ngày chủ nhật nghỉ việc là chàng hay lái xe về Đài Trung thăm cha mẹ cùng các em. Cha chàng là công chức Toà Hành Chánh tỉnh Đài Trung, em gái Mộ Huê gả cho Phương Côn, giáo sư Trung Học Đài Trung và em trai Mộ Nghiêu Trung. Ngoài chàng ra, cả nhà đều thuộc thành phần công chức và giáo chức, mỗi lần về thăm quê đều nghe họ lập đi lập lại toàn là chuyện cũ, điều mà bà mẹ quan tâm nhất là, sao mà chàng còn chưa tính chuyện thành lập gia đình. Cũng là chuyện cũ lặp lại nữa.

- Ô, tuần này tôi chưa nhất định.

Chưa nhất định? Sao lại chưa nhất định? Tại vì chàng

không muốn nghe chuyện cổ nữa. Vậy thì ngày nghỉ ơ?
Đài Bắc sẽ làm chi đây? Chàng ngẩng mặt nhìn lên lầu,
nơi ở của mình. Chàng thuê cả tầng dưới và lầu 2 của
chung cư này, tầng dưới mở phòng mạch, tầng trên để ở.
Những gì dồi dào nhất trong căn nhà anh chàng độc thân
này là sách vở cùng với bóng hình cô đơn.

- Em có đề nghị hay.

Chu Châu lại hạ giọng khế bảo:

- Về chơi Trúc Nam với em đi.

- Trúc Nam?

Chàng ngẫm nghĩ rồi tiếp:

- Nhà cô ơ? Trúc Nam ?

- Đúng thế, chẳng là bác sĩ đã biết lâu rồi ?

- Ơ, tôi nhớ lại rồi.

- Không, không phải nhớ lại mà là bác sĩ chưa hề để ý tới.

Chàng trợn mắt, Chu Châu cũng nhướn mắt nhìn lại. Con
gái đời nay đều thẳng thừng, trực tiếp như thế đó chẳng ?

- Gia đình em là một nhà nông ở Trúc Nam, chẳng có gì
đáng xem đâu. Tuy nhiên, quanh đó là cảnh đồng quê,
đồng thời nhà em có cáo ao cá lớn, dưới ao nhiều cá lắm,
có con to đến hàng chục cân lận. Ngồi câu cá cũng là một
điều khá lý thú.

Chàng nhìn đám mưa mù ngoài cửa sổ bảo:

- Giữa thời tiết như vậy mà đi dầm mưa câu cá mà bảo là lý thú ư ? Có trời mới can nổi khỏi bị cảm phong hàn.

Chu Châu trợn mắt kênh lại chàng:

- Làm y sĩ lâu ngày rồi con người trở thành máy móc thôi, đâu có ai dại gì mà ngồi ngoài mưa giữa mùa đông lạnh câu cá bao giờ. Đài khí tượng dự báo thời tiết rằng thứ bảy này trời sẽ tạnh, là thời buổi thích hợp cho người ta đi du ngoạn nơi sơn dã đấy.

- Ủm.

Chàng ngẫm nghĩ về ánh nắng, ao cá trong cảnh hương thôn, đi dạo chơi thả câu.. nghe khá hấp dẫn đấy, ít ra cũng không lặp lại chuyện cũ như về Đài Trung.

- Hay lắm, tôi sẽ xét lại đề nghị này.

Chàng tỏ ra có chiều hướng thuận.

- Nếu bác sĩ có tính đi thì để em sửa soạn trước.

Chu Châu phấn khởi.

- Chuẩn bị gì ?

- Thì là nón lá, cần câu, chổi hạp.

Chu Châu bước lại gần, nhìn kỹ vào người Lý Mộ Đường bảo:

- Thôi, thôi đi, coi như em chưa hề đề nghị gì hết.

- Làm sao rồi ?

Chàng không ngờ Chu Châu thay đổi ý kiến nhanh thế.

- Rõ ràng là ông có cái "lớp màu sắc bảo vệ" như con bướm "Mộc Diệp". Khi nào cái màu sắc bảo vệ đó của ông xuất hiện là thấy chán ghê. Thôi đi ông bác sĩ ơi, cái ao cá nhà em nó đã tồn tại trên mấy chục năm nay rồi, ông có thể đến đó bất cứ lúc nào cũng được, chớ có căng thẳng dây thần kinh bởi lời mời của em, đừng tưởng người tạ.. Tự nhiên nàng bật cười, hai "đồng tiền" nhỏ lại hiện trên má, tỏ ra liếng thoắt, ngây thơ, rồi nàng hạ thấp giọng xuống:

- Đeo đuổi.. ông.

- Ai bảo là không.

Hoàng Nhã Bội đang ở bên cạnh xía vào:

- Cái ao cá nhà cô đã tồn tại trên mấy chục năm, sao chẳng thấy mời tôi lần nào bây giờ tôi đề nghị mời luôn cả bé Lan và bé Mẫn luôn thể, dù không câu cá thì cũng vừa đủ một cỗ.

- Hay, hay lắm!

Chu Châu nở nụ cười khoan khoái, hai "đồng tiền" lại hiện lên trên má nàng:

- Hễ nói đi là đi, Lý y sĩ, ông cầm đầu, chúng ta tổ chức một đoàn du ngoạn, gọi là "Đoàn du ngoạn bác sĩ Lý Mộ Đường". Để em nhấn má dọn sẵn nhà kho cho tụi mình nằm trên đồng rơm chơi.

- Nghe có vẻ hấp dẫn đó.

Hoàng Nhã Bội lấy làm thích thú.

- Chu Châu, bộ mày mời tụi này thiệt ha?

- Dĩ nhiên là thiệt chứ bộ..

- Còn ông bác sĩ thì sao ?

Hoàng Nhã Bội hỏi lại Lý Mộ Đường.

- Nếu các cô đi cả thì tôi xin phép được tháp tùng.

- Được rồi, để em gọi điện thoại ngay cho hai đứa nó.

Hoàng Nhã Bội nhìn Lý Mộ Đường nhắc lại lần nữa cho chắc ăn:

- Thiệt à nghe, khi ai nấy đều hứa đi vui vẻ mà tới lúc ông lại thất hứa là cụt hứng lắm đó.

- Ông đâu có muốn đi thật.

Chu Châu tủm tỉm cười:

- Ông bị tụi mình dồn vào chỗ chẳngặng dừng đó thôi!

- Há Há !

Chu Châu làm cho Lý Mộ Đường cũng cười theo. Chàng để ý nhìn nàng, quả là cô gái thông minh, lanh tính. Ờ thì cứ đi câu cá, đó cũng là một chương trình cuối tuần khá hay. Khi nghĩ như vậy trước mắt chàng đã hiện ra bức tranh sơn thủy đồng quê với ánh nắng vàng. vừa lúc bức tranh đồng quê tuyệt đẹp hiện ra thì cánh cửa phòng thấy động, lại có bệnh nhân đến nữa chẳng? Lý Mộ Đường

nhìn đồng hồ đã 11 giờ 10 phút rồi, giá như chẳng vì bàn tán chuyện đi Trúc Nam câu cá thì Chu Châu cùng Hoàng Nhã Bội đã ra về từ nãy giờ. Bệnh nhân nào mà đến đêm khuya như thế này chắc là rắc rối lắm. Trong khi Lý Mộ Đường ngồi trong phòng chẩn bóp trán nhú mày thì nghe tiếng nói Chu Châu từ bên ngoài phòng khách dội sang:

- À cô ho. Phàn, Phàn là Phàn Luê Huê ?... Cô đã từng khám bệnh ở đây chưa ?

Chu Châu vừa hỏi vừa dò xem xấp chiếu bệnh lịch

-Tên cô là Như Băng, Phàn Như Băng? Cô nói sao?

Không phải tới khám bệnh? Đến gặp bác sĩ có chuyện riêng ha? Ờ... Ờ...

Đang lúc Lý Mộ Đường thẳng lưng để ý lắng nghe thì Chu Châu đẩy cửa phòng gọi vào:

- Thưa bác sĩ, ngoài này có khách, có cô ho. Phàn muốn gặp ông.

Cô ho. Phàn nào kìa? Lý Mộ Đường ngạc nhiên đứng dậy bước thong thả vào phòng khách, khi giáp mặt, cặp mắt chàng bỗng sáng hẳn lên, thì ra là cô gái đã từng cầm bó "tơ mưa" đến với chàng giữa đêm khuya hôm nào, đang đứng chờ trong phòng khách. Đêm nay nàng không mặc dạ phục màu trắng nữa mà trong bộ âu phục xanh, tươi diu dưới ánh đèn nhu màu cẩm thạch, nhưng đầu tóc cũng

ướt đầm bởi nước mưa như đêm nọ, chứng tỏ là cô nàng không ưa mang dù. Lần này nàng xem bánh bao, bay bướm, chắc là không có uống thuốc ngủ.

- Hi !

Lý Mộ Đường chẳng biết xưng hô người khách đó thế nào mới phải. Nàng mỉm cười:

- Chắc bác sĩ chưa quên tôi. Băng Nhi đây.

- Băng Nhi!

Lý Mộ Đường lập lại 2 chữ Băng Nhi, làm sao mà quên được cái tên quái dị đó? Chàng ngấm nhìn nàng từ trên xuống dưới, khẽ gật đầu:

- Cô xem ra rất khỏe mạnh.

- Tôi phải nói lời cảm ơn bác sĩ.

Nàng cười càng tươi, mắt sáng lên bảo:

- Nhưng còn mắc phải chứng "hậu di".

- Ha?

Lý Mộ Đường nhớ lại cảnh tượng đêm đó đâm ra lo ngại.

- Hôm đó tôi đã bảo mà, cô phải chích thêm 2 chai nước biển nữa mới chắc được. Bây giờ cô thấy sao? Thường chóng mặt hay là...

- Không, không.

Băng Nhi cười rằng:

- Chứng Hậu Di của em chẳng liên quan gì với nước biển

ca? Nghe em kể: chứng hậu di thứ nhất là mỗi lần đi ngang qua trước cửa phòng mạch, em cứ có ý định vào thăm anh để cùng tâm sự đôi lời; chứng thứ 2 là xuyên qua cửa sổ phòng ngủ của em nhìn thấy ngay tấm bảng treo ngoài cửa có ba chữ "Lý Mộ Đường", em cảm thấy thân thiết' làm sao, bởi Lý Mộ Đường đã cùng em kịch chiến với tử thần....

Nàng ngập ngừng giây lát rồi tiếp:

- Có lẽ anh còn chưa biết là em ở trên lầu ba trong cao ốc Bạch Vân đối diện phòng mạch anh.

- Tôi đoán chừng cô ở đối diện, nhưng chưa rõ là tầng lầu nào thật.

- Lầu ba.

Nàng nhắc lại:

- Xin anh nhớ kỹ là số 4/3, lầu 3, ngay đối diện phòng mạch anh. Chứng hậu di thứ 3 là...

- Ồ...

Chàng không nhịn được cười:

- Còn có chứng thứ ba nữa ?

- Vâng, em có nhiều chứng hậu di lắm.

- Cứ nói nghe nào.

Chàng hiểu kỳ.

- Chứng hậu di thứ 3 là sao em có cảm giác là lạ, vừa thẹn

lòng, vừa mắc cỡ, lại vừa thấy lúng túng làm sao đó không tài nào tả xiết. Còn chứng hậu di thứ tư thì, chẳng rõ là do ông tổ nào của Trung Quốc ta đã bày đặt khiến lương tâm em cứ bất an...

- Ông tô? Trung Quốc ta ?

- Vâng, chẳng nhớ rõ là ông tổ sư nào đã từng bảo: "Thi ân chẳng cần nhớ, nhưng thọ ân thì chớ có quên". Cho nên em cứ thấy mắc anh một món nợ to.

- Ô, cô quá lời rồi.

Chàng mỉm cười:

- Cô chớ nên nghĩ đã mắc' nợ tôi cái gì hết.

- Nên hay chẳng là một chuyện khác, nhưng sự thật hoàn qui sự thật

Nàng đưa tay vuốt mái tóc theo thói quen, lắc nhẹ đầu rồi nụ cười vừa rồi biến mất đi.

- Tóc em cắt ngắn thế này, trông thật xí lăm phải không anh?

- Thú thật là...

Chàng trả lời tình ngay:

- Tôi chưa hề thấy qua bộ tóc dài của cô, nhưng theo tôi bộ tóc bây giờ của cô rất đẹp, bộ tóc ngắn gọn còn làm nổi bật nét trẻ trung, hoạt bát của cô.

Nàng nở nụ cười trở lại:

- Anh quả là một ông bác sĩ khôi hài. Thôi chẳng bàn tới tóc tai chi nữa, đêm nay em đến cắt mách với anh rồi những chứng hậu di đó, và nhờ anh tiếp tục chữa trị cho.

- Ủa ?

Chàng lại bắt ngờ.

- Mà phải chữa làm sao đây ?

- Em đã bàn qua với Từ Thế Sở và A Tử rồi, định tối thứ bảy này mời anh đến "tả bín lù" với tụi em cho vui. Thế Sở bảo rằng, chẳng gì sung sướng cho bằng giữa đêm đông được dăm ba bạn tri kỉ ngồi quanh lò sưởi ăn món nhúng, tán dóc với nhau. Thế nào, anh chịu chứ ? Tụi em biết, chiều thứ bảy và ngày chủ nhật phòng mạch anh nghỉ mà, vậy đúng 7 giờ chiều mời anh tới.

- Thứ bảy hả?

Chàng cố ý hỏi lại cho 2 cô y tá nghe thấy. Chu Châu ở phòng bên cạnh tầng hắng, một cái, Hoàng Nhã Bội cũng ngứa cổ ho theo.

- Vâng, thứ bảy, bởi ngày thường em và A Tử đều đi làm cả. Thế Sở cũng chỉ rảnh được cuối tuần và chủ nhật mới ở không. Chúng ta cứ quyết định như vậy đi, là thứ bảy 7 giờ chiều. Chừng đó nếu anh quên thì em sẽ đến nhắc.

Thôi chẳng dám làm phiền thì giờ của anh, bye bye.

Băng Nhi quơ tay một cái, xoay người đẩy cửa bước ra,

thả cho luồng không khí lạnh lọt vào, rồi nàng khuất dạng trong màn lưới to giữa đêm mưa mù. Lý Mộ Đường đứng sững sờ mãi cho đến khi Chu Châu xách quai vắt cái ví da lên vai, đi ngang qua cố ý để cho cái ví lòng thòng đằng sau lưng quơ vào người chàng. Khi Lý Mộ Đường sực tỉnh lại thì Chu Châu ngó chàng cười mủm mỉm rằng:

- Xin chào tạm biệt "Đoàn Du ngoạn bác sĩ Lý Mộ Đường"! Rồi nàng cũng đẩy cánh cửa ra, khuất dạng trong sương mù. Tiếp theo Hoang` Nhã Bội, khi đi ngang qua trước mặt chàng, nhún vai bảo:

- Không sao đâu, cái ao cá Chu Châu đã tồn tại trên mấy chục năm nay rồi, bác sĩ muốn đến lúc nào cũng tiện thôi, còn bệnh nhân mà mắc phải "chứng hậu di" là phiền lắm, phải chữa trị cho người ta ngay, kéo phải vác chiếu ra hầu toà bởi án mạng tình là khốn khổ.

Nói xong nàng cũng đẩy cửa ra về. Chết thật! Cả hai cô y tá đều hiểu lầm mình. Đời gặp phải đàn bà là trăm bề khó khăn! Lý Mộ Đường càng nghĩ càng thấy bối rối. Qua hôm sau, cả bé Điền, bé Ngụy đều biết chuyện, họ bảo rằng ông bác sĩ gặp số đào hoa. Vốn dĩ trong phòng mạch này, giữa bác sĩ với 4 cô y tá thân cận như người nhà, họ chẳng câu nệ ngôi thứ, lớn nhỏ chi cả. Còn riêng cô Băng Nhi thì có lẽ đã mắc phải "chứng hậu di" của bác sĩ Lý Mộ

Đường thật rồi. Vẫn theo thói quen, chàng ngồi nhìn đám mưa mù ngoài cửa sổ suy tư một cách khá lâu, cuối cùng mới vỡ lẽ ra, kẻ đã mắc phải "chứng hậu di" chẳng ai khác, mà là chính bản thân ông bác sĩ trẻ đấy.

CHƯƠNG 4

Đài khí tượng báo thời tiết đã sai, ngày thứ bảy trời vẫn còn mưa. Mới 6 giờ rưỡi là Băng Nhi đã đến.

- Em e anh quên cuộc hẹn chiều nay, đến đón anh đấy.

Hôm nay Băng Nhi mặc bộ thời trang màu phấn hồng, ngoài khoác chiếc áo da chồn trắng và trang điểm rất hợp thời, trông thật quý phái. Lý Mộ Đường lặng lẽ nhìn nàng, rồi tự nhiên nở nụ cười trên môi:

- Về điểm này anh rất giống em, em cũng thường hay tự nhiên bật cười một mình.

Lý Mộ Đường nghĩ thầm rằng không chừng "chứng hậu di" mà chàng đã bị truyền nhiễm bởi Băng Nhi, ngay từ đêm nàng đến thăm. Lý Mộ Đường theo Băng Nhi đến cao ốc Bạch Vân lên lầu ba. Vừa bước vào phòng khách là chàng gặp ngay sự bất ngờ. Từ trước tới nay, chưa bao giờ thấy qua lối trang trí của ai quá táo bạo như vậy, cả gian phòng toàn màu phấn hồng, vách phấn hồng, thảm phấn hồng,

bàn, sofa phấn hồng, cả rèm cửa sổ với bản thân Băng Nhi đều là phấn hồng ráo. Chàng ngược cổ lên nhìn trần nhà, duy nhất chỉ còn sót lại nơi đây là màu trắng thôi.

- Mời anh ngồi.

A Tử ra đón chào Lý Mộ Đường, kéo tay chàng đẩy lại chỗ sofa bắt ngồi xuống. Trời đất! Cả đến A Tử lại cũng là phấn hồng nốt, nhưng hơi khác với Băng Nhi một chút, nàng mặc áo sơ mi trắng với váy và áo vét phấn hồng. Chàng đưa tay lên dụi mắt bởi thứ màu sắc sặc sỡ làm cho người ta có cảm giác không chân thật, nên chàng tưởng mình đang đi vào chốn ảo cảnh hư vộ..

- Số là...

A Tử đưa chén trà tới trước mặt Lý Mộ Đường` bảo:

- Có một hôm tui em thuê cuốn video về xem đó là phim Nhật. Trong phim có cô gái điên, cô ta đem tất cả mọi thứ trong nhà tô điểm ra màu phấn hồng hết, kể cả chiếc xe đạp, tấm drap giường, chiếc áo len, luôn cả con mèo của cô ta cũng bị đem xi thành màu phấn hồng. Băng Nhi thấy vậy lấy làm thích thú. Bữa sau, em đi làm nó nghỉ phép ở nhà, khi tan sở về thì thấy nó với Từ Thế Sở cộng tác nhau tạo ra cái cảnh tượng này. Anh đừng vội cho là những kẻ trong nhà này đều điên cả, chỉ có nó điên thôi chứ em chẳng điên đâu.

Băng Nhi cười đắc ý hỏi chàng:

- Anh có biết tụi em làm ở đâu không ?

Chàng lắc đầu, nàng tiếp:

- Tụi em đánh card hàng ngày ở một công ty điện não, mỗi ngày đánh tám tiếng đồng hồ, trên đời còn công việc nào tẻ nhạt hơn công việc này? Cũng vì công việc hàng ngày của tụi em tẻ nhạt quá nên cần phải có đời sống kích động một chút để bù trừ. Thật ra chỉ vì thiên hạ không chịu thực hiện cái mộng tưởng của mình đó thôi, họ cho làm như vậy là "điên khùng". Theo em thì, con người ta đôi khi cũng nên điên khùng một chút để tránh khỏi điên khùng thật sự.

Lắng nghe nàng lý luận thấy cũng hay hay. Lý Mộ Đường hít một hơi, phảng phất có mùi thịt thơm chàng ngó quanh chẳng thấy bóng dáng Từ Thế Sở đâu cả.

- Bộ anh muốn gặp Từ Thế Sở ha?

Băng Nhi hỏi đón ý chàng, rồi nhìn vào đồng hồ đeo trên tay bảo:

- Ảnh sẽ đến đây đúng 7 giờ, còn thiếu 10 phút nữa thôi.

Ảnh làm ơ? Công Ty Truyền Hình, soạn kịch kiêm phụ tá đạo diễn, phụ tá quay phim... hình như món nào cũng xía phần. Độ này ông Tổng giám đốc còn đòi ảnh kiêm luôn cả diễn viên nữa, nhưng em không đồng ý. Anh biết diễn viên

là làm gì không?

Hỏi rồi nàng giải thích luôn:

- Diễn viên là một nghề đáng thương hại nhất trên đời, bởi lúc nào họ cũng đóng vai trò của kẻ khác mà chẳng đóng vai trò của chính mình, cho nên em cảnh cáo ảnh, nếu ảnh làm diễn viên là em sẽ chia tay với ảnh liền.

Lý Mộ Đường khẽ gật đầu. Sao câu chuyện nào của cô gái này nói ra đều có hàm chứa nội dung triết lý cả, đáng cho người ta suy ngẫm. A tử kéo bức màn ra, lúc đó Lý Mộ Đường mới thấy sau bức màn là phòng ăn nhỏ, có đặt cái bàn vuông với 4 chiếc ghế, trên vách màu trắng có treo bức tranh cảnh sơn lâm sương mù, ngoài ra không còn thứ trang trí nào khác. Phòng ăn màu trắng trang nhã đơn thuần phối trí với phòng khác màu hồng phấn vừa điều hoà vừa đúng điệu, ai bảo chủ nhân này là điên khùng chứ, phải thán phục đây là một sự thiết kế kỳ diệu mới đúng.

- Đừng tưởng đây là cách trang trí có tính toán

A Tử thấy chàng ngăm ngăm nghĩa chung quanh, đón ý cười bảo:

- Cái phòng ăn này là được em cứu vớt lại đó nhé. Giá như em về không kịp lúc là tụi nó đem cả nồi soong và bát đĩa sơn thành màu phấn hồng hết ráo.

Băng Nhi che miệng cười khanh khách:

- Anh có tin như vậy không ? A Tử hay khoác lác nhất, em cũng có chừng mực nào chứ bô.

Rồi nàng kéo rèm ngó ra cửa sổ bảo:

- Bầu trời mù ám này, nếu đem nó sơn ra được màu phấn hồng thì hay biết mấy rồi.

Nàng cúi đầu nhìn đồng hồ, rồi báo giờ:

- Đã 7 giờ rồi.

Lý Mộ Đường lắng nghe một lúc, chẳng thấy có ai bấm chuông cả. Vừa lúc ấy thì A Tử bưng cái hoả lò nóng hổi từ trong bếp ra. À, nãy giờ mùi thịt thơm là phát xuất từ đó. Chàng vội lại tiếp tay đem lò đồng và nồi canh đặt ở trên bàn ăn, rồi hỏi:

- Có thứ gì cần, để tôi tiếp cho ?

- Có chứ

A Tử chẳng nề khách chút nào, bảo ngay:

- Bày cho bát đĩa được không? Bát đĩa ở lò hấp trong bếp.

Lý Mộ Đường nhanh chân đi tìm lấy bát đĩa đem ra sắp đủ bốn bộ lên bàn, trong khi đó A Tử lần lược dọn ra nào những đĩa thịt thái mỏng, rau tươi, viên cá, bao tử bò, bún tàu.. Lửa lò rất mạnh, nước canh trong nồi sôi sục sục, cái bụng của Lý Mộ Đường cũng sôi theo, vì bữa trưa này chỉ

có ăn cơm hộp do Chu Châu ra chợ mua giùm, chẳng ngon lành gì cả, nên bây giờ chàng thấy đói bụng.

Băng Nhi vẫn đứng ngay người trước cửa sổ.

- A, em quên hỏi anh có ăn được thịt dê không ?

Nghe A Tử hỏi, Lý Mộ Đường trả lời ngay:

- Được, món nào cũng được hết.

- Vậy là tốt lắm, em cũng đã chuẩn bị sẵn cả thịt bò, thịt dê, và thịt heo, còn nồi soup này là hầm bằng xương bò, có thấy thơm không ?

- Tuyệt quá rồi.

- Chờ chút xíu nữa là chúng ta bắt đầu ngay.

A Tử nhìn Băng Nhi bảo:

- Băng Nhi sao không qua đây tiếp một tay.

Nhưng Băng Nhi vẫn cứ đứng yên, coi như chẳng nghe thấy.

- Thôi, tạm thời chúng ta trở lại salon đợi một lát nữa đi.

A Tử nhìn đồng hồ bảo:

- Đã 7 giờ 15 rồi, 5 phút nữa mà cái anh hùng đó còn chưa đến là khốn !

Lý Mộ Đường nuốt một giọt nước miếng, đành phải theo A Tử trở lại phòng khách. Chàng nâng chén trà lên hớp một ngụm, ôi chao, đã nguội mất rồi.

- 7 giờ 20... rồi 25.

Trong nhà trở nên im lặng khác thường, bầu không khí tràn đầy mùi thịt thơm nhưng lại có vẻ căng thẳng. Lý Mộ Đường chỉ húp nước trà nguội, chẳng biết mình nên gọi chuyện gì để nói nữa. Đến 7 giờ 30, bỗng nhiên Băng Nhi xoay lại hỏi Lý Mộ Đường:

- Anh có thấy đói bụng lắm không?

- Không, không đói lắm đâu.

Chàng vội trả lời cho nàng yên tâm.

- Hẳn là anh đã đói bụng rồi.

Tiếp theo nàng nói một cách nghiêm chỉnh:

- Tới nhà em anh chớ có làm khách ghen.

- Vâng, tôi nhìn nhận là đã tới giờ dùng bữa rồi. Tuy nhiên cũng chẳng ngại gì chờ thêm 10 phút, 20 phút nữa.

- Anh không ngại nhưng em ngại, giờ chúng ta vào bàn đi thôi.

Băng Nhi đứng dậy tỏ ý không đợi nữa. Vừa lúc đó thì tiếng chuông cửa reo lên, A Tử chạy lại mở cửa, thân hình cao lớn của Từ Thế Sở hiện ra, hai tay giơ cao bó bông hồng, bước thẳng tới trước mặt Băng Nhi cười bảo:

- Em biết không, anh đi tìm khắp thành phố Đài Bắc mỗi cả căng, bông hồng màu gì cũng có, trắng, vàng, đỏ, phấn hồng... thế mà độc chỉ thiếu có màu đào hồng. Đâu có được, anh nhất định phải kiếm cho bằng được thứ màu

em thích nhất. Em có biết anh quanh quẩn trên đường phố bao lâu không? Cả một tiếng rưỡi đồng hồ lận !
Băng Nhi hí mắt cười, đưa tay ra đỡ lấy bó hoa, ôn tồn bảo:

- Thế Sở, anh không nên chiều em quá mức như thế này, rồi sẽ làm cho em hư tính đi, chẳng còn biết trời cao đất rộng nữa.

Từ Thế Sở vịn đôi vai Băng Nhi nói với giọng trêu mếu:

- Chiều em là lẽ sống của anh mà.

Chao ơ, sao mà mùi mẫn thế! Lý Mộ Đường lập lại trong bụng câu : "Chiều em là lẽ sống của anh". Nếu sau này mình có đổi nghề viết tiểu thuyết là chắc chắn phải dùng đến câu này.

Băng Nhi lên tiếng với tư cách chủ nhân:

- Thôi mời tất cả vào bàn đi.

Nàng nắm lấy tay Từ Thế Sở bảo:

- Coi, tay anh lạnh ngắt, để em múc bát canh nóng cho anh húp trước nhé.

- A, hưng, hẹ..

A Tử tăng hăng:

- Nè, nhà còn có khách đấy nghe.

- Không sao.

Băng Nhi nhìn Lý Mộ Đường cười rằng:

- Anh bác sĩ tự nhúng thịt xơi đi, vả lại "tả bín lù" là phải tự tay nhúng lấy, tới nhà em đâu có làm khách, phải không anh?

-Ồ, bác sĩ Lý đây rồi.

Tới giờ Từ Thế Sở mới để ý tới Lý Mộ Đường, anh ta bắt tay với chàng một cách thân mật bảo:

- Tối hôm đó, may mắn được bác sĩ cứu sống Băng Nhi, cô ta hay có những hành động làm khiếp vía người ta như vậy đó. Tôi đã cho cô ta một bài học thật đáng giá rồi, lần sau mà còn như vậy nữa là tôi sẽ bẻ cổ cô ta luôn.

- Thôi, được rồi!

A Tử không muốn Từ Thế Sở nói nhiều.

- Chuyện đã qua, còn nhắc lại làm gì nữa. Hãy dùng bữa đi, ai cũng đói bụng cả rồi.

Băng Nhi đã múc xong một bát canh, rồi cúi xuống làm cái gì đó. Lý Mộ Đường lấy làm lạ, khi định thần nhìn kỹ lại mới thấy hết sức ngạc nhiên, thì ra nàng đang dứt từng miếng bông hồng cho vào bát canh nóng, rồi cười hả hê bụng tới trước mặt Từ Thế Sở bảo:

- Đây là bát canh "Hoa Hoè hoa sói", trong đó có nêm gia vị "dóc tổ", anh húp đi nhân lúc còn nóng.

Từ Thế Sở đứng dậy thụt lùi, biến cả sắc mặt, trợn mắt bảo:

- Cái gì, em tưởng anh gạt em ha?

Băng Nhi cười tươi và lắc đầu rằng:

- Không đâu, em không "tưởng" mà là biết chắc như vậy.

Thứ bông hồng này được bán thiếu gì trong tiệm ngoài đầu hẻm trăm đồng mấy bó đấy.

Thình lình Băng Nhi đẩy mạnh một tay làm cho Từ Thế Sở lảo đảo lùi đi mấy bước, rồi ngồi vào chiếc sofa gần đó.

Nàng bước tới ngồi xổm xuống, ân cần đưa bát canh kê môi anh ta nói với lời lẽ rất dịu ngọt rằng:

- Nào, anh đã chiều em như vậy mà em không đáp lễ lại sao được ? Anh húp bát canh này đi.

A Tử nhin không nổi nữa, nhảy tới la lên:

- Băng Nhi, Thế Sở! Hai đứa bây đừng có kiếm chuyện nữa được không ? Hai đứa bây không đói, nhưng đằng này đã đói bụng rồi.

- Thì em đã bảo "tả bín lù" là mạnh ai nấy ăn, mọi người cứ tự tiện đi.

Băng Nhi chẳng quay đầu lại mà cứ nhìn đắm đắm vào mặt Từ Thế Sở bảo:

- Anh không muốn húp ha? Anh xem, đây là bát canh do chính tay em nê cho anh, trong đó có thứ mà sắc mà em thích nhất.

- Băng Nhi!

Từ Thế Sở bắt đầu nổi nóng:

- Để anh nói cho em rõ, lý do tại sao anh đến trễ.

Giọng anh ta càng lúc càng to lên:

- Rất đơn giản, suốt con đường Trung Hiếu Đông Lệ kẹt lại cả đồng xe, anh bị dồn giữa đoàn xe cả tiếng đồng hồ.

Anh thừa biết, có nói ra thì em cũng chẳng tin đâu..

Băng Nhi ngắt ngang:

- Bị kẹt xe? Đó chẳng phải là lý do chính đáng, nếu anh coi trọng bữa hẹn với em là anh đã khởi hành trước 2 tiếng đồng hồ rồi.

- Cô quả là con người không nói lý chút nào.

Từ Thế Sở càng lớn tiếng hơn.

- Đúng vậy, tại anh vẫn còn cái tật nói láo! Anh thừa biết em ghét nhất là ai nói láo với em!

Băng Nhi cãi lại một cách bình tĩnh.

- Nhưng đó là sự thật!

Từ Thế Sở hét lên.

- Là láo !

Băng Nhi cũng chẳng chịu thua.

- Là thật!

- Là láo!

- Là thật!

- Là láo!

Xem chừng chẳng ai chịu thua ai. A Tử kéo tay áo Lý Mộ Đường bảo:

- Mặc kệ 2 đứa nó đi bác sĩ, chúng ta cứ việc dùng bữa đi thôi. Hai đứa nó mà cãi lộn thì chẳng biết tới giờ nào mới xong.

Lý Mộ Đường đứng yên không nhúc nhích, chàng định ý xem tấn kịch đó sẽ hạ màn như thế nào đến quên cả việc can gián họ.

- Được rồi

Từ Thế Sở bỗng nhiên trở giọng:

- Cô cốt ý "bức cung" buộc tôi phải chịu tội?Ồ, tôi đi với bạn gái đó, cô bằng lòng chừa tôi đi uống café với người ta quên cả giờ hẹn, cô chịu chưa ?

- Với đứa nào?

- Còn định moi cả tên tuổi nữa sao ?

Từ Thế Sở giận xanh cả mặt, hô lên:

- Cô ta là Lam Bạch Hách !

- Cái gì là Lam Bạch Hách ?

- Cô nhất định đòi tôi bịa chuyện thì tôi cứ bịa, nhưng bắt tôi đặt tên họ người ta là tôi đặt không ra, cô hiểu chưa ?

- Nói ra đi, nó tên gì ?

- Nó đâu có tên mà hỏi.

- Vậy thì để tôi mách cho anh.

Băng Nhi vẫn lạnh lùng bảo:

- Nó là Lục Phong, năm nay 19 tuổi, là người mới trong lớp huấn luyện diễn viên tivi của anh đó.

Từ Thế Sở giật nảy người, nhìn thẳng vào mặt Băng Nhi hỏi:

- Thì ra cô đã theo dõi tôi, điều tra tôi ?

- Đúng thế !

- Nhưng mà bữa nay tôi đích thực là không có đi với cô ta, chiều nay tôi cốt ý đến với bữa hẹn của cô. Cô nên nhớ là, bất cứ tôi giao du với bao nhiêu cô gái đi nữa, chỉ có một mình cô là tình thật thôi.

- Vậy sao ?

- Cô không tin tôi ?

- Không tin.

Từ Thế Sở xoay mặt đi rồi tiếp:

- Được rồi, trên đời này biết bao nhiêu là kẻ tình ngay mà phải chết oan, có thêm một oan hồn thẳng này nữa cũng chẳng thừa.

Vừa dứt lời là anh ta bưng bát canh lên, há to họng nuốt ừng ực vào bụng. Lý Mộ Đường đứng nhìn ngơ ngác như người chết đuối, quên cả việc tiếp' cứu. A Tử dậm chân la:

- Trời đất quỷ thần ơi! Ngày cuối tuần đẹp như vậy mà hai

đưa bây nhất định phá nát cả đi. Sao tui xui xẻo thế này, đi chơi với 2 tên khùng!

Từ Thế Sở đã nhanh nhẩu húp hết bát canh bông hồng, trong miệng hãy còn ngậm mấy miếng bông, nhìn Băng Nhi hỏi:

- Còn bông hồng khỏi nhai ăn được không ?

Băng Nhi đã rưng rưng nước mắt, nhếch méo định nói gì nhưng chẳng nên lời. Bỗng nhiên nàng khóc rống lên. Từ Thế Sở lật đặt đặt cái bát lên bàn, ôm lấy nàng vào lòng nói:

- Anh xin thề, anh với Lục Phong chỉ quen thường thôi, chẳng có gì hết. Anh xin thề, anh thề mà.

Băng Nhi úp mặt vào ngực Từ Thế Sở khóc nức nở:

- Ai biểu anh uống bậy bát canh đó, ai biểu? Nhỡ có trúng độc chết thì sao ?

- Chẳng sao đâu.

Từ Thế Sở càng ôm chặt Băng Nhi vào lòng, hôn trên mái tóc nàng, mỉm cười bảo:

- Uống nước canh bông hồng mà chết thì cũng chết cho lãng mạng, em vốn thích đời sống lãng mạn kia mà.

Nhưng sau khi anh chết, em nhất định phải khắc lên trên bia mộ của anh dòng chữ "Từ Thế Sở chết vì bị trúng độc bông hồng". Đồng thời loan báo cho khắp thế giới biết tin,

bởi chết theo kiểu này chắc anh là kẻ đầu tiên.

"Oa!" Băng Nhi ghì chặt cô? Từ Thế Sở, khóc càng lớn tiếng:

- Bây giờ phải làm sao đây ?

Đột nhiên nàng buông tay ra đứng dậy bảo:

- Đừng vội, anh chờ một chút để em đi làm bát canh bông hồng khác uống theo anh.

Lần này Lý Mộ Đường nắm giữ nàng lại bảo:

- Bây giờ tôi mới vỡ lẽ, sở dĩ cô mời tôi đến dùng cơm là vì trong nếp sống của mấy người cần có một anh thầy thuốc. Đừng có lo, thuốc rửa ruột bên tôi nhiều lắm, duy có điều là hồi y khoa, tôi đã học qua nhiều trường hợp ngộ độc, nhưng lại chưa từng học cách chữa trị chứng trúng độc bông hồng bao giờ. Tuy nhiên theo tôi nghĩ, chất độc bông hồng chẳng nặng lắm đâu. Bây giờ, để tôi về sửa soạn trước, đợi cô cậu đến.

A Tử níu Lý Mộ Đường lại tỏ vẻ nuối tiếc rằng:

- Bác sĩ còn chưa dùng thịt nhúng cơ mà.

Chàng nhếch mũi lên hít mạnh một hơi

- Nếu khứu giác của tôi không lầm thì, nồi canh của cô đúng với cái tên "canh hoả lò". Coi kìa, nó đã bốc khói rồi đấy.

A Tử buông Lý Mộ Đường ra, chạy vội vào phòng ăn để

"cứu hoả". Trận giặc trong phòng đã được "bình định", đôi tình nhân trẻ đang ôm ấp "sống chết có nhau". Lý Mộ Đường nhìn họ lắc đầu suy nghĩ "Đây là tình yêu? Đây là lẽ sống?" Chàng tự cảm thấy mình còn chưa theo kịp cái đà "Trào Lưu tân tiến" này.

QUỲNH DAO

BĂNG NHI

Hai

CHƯƠNG 5

Bốn hôm sau, Băng Nhi tới thăm Lý Mộ Đường lần thứ nhì, vẫn vào giờ khuya trong cơn mưa mù và nhằm lúc chỉ có một mình chàng thôi. Nàng tự đẩy cửa vào. Trong bộ thường phục gia cư, áo choàng bằng nhung màu xám, bầu và tay áo có chạy viền đào hồng, tựa như Pyjama nhưng kiểu cách hơn nhiều, không trang sức, chẳng phấn son, càng hiện rõ vẻ đẹp thanh tú hơn nhiều.

Không đợi mời, nàng tự động ngồi vào sofa, cuốn cả đôi chân lên sắp bằng vào lòng ghế cho thoải mái như người nhà, rồi nói với chàng rằng:

- Em thấy bên này còn sáng đèn, nên đánh bạo qua thăm anh.

Lý Mộ Đường mỉm cười để cho hai chữ "hân hạnh" hiện lên nét mặt thay vì lời nói. Chàng bước tới trước máy bán

giải khát tự động, bấm nút lấy cho khách một ly cà phê nóng. Bộ máy bán tự động này do đề nghị của Chu Châu, để tiện cho bệnh nhân dùng trong lúc chờ đợi.

- Ủ, cà phê ngon lắm.

Nàng húp một ngụm, chếp miệng khen.

- Rất tiếc là tôi không có "tả bín lù" để đãi Băng Nhi.

- Thôi đi anh ơi, chớ có nhắc nữa.

Nàng then đỏ mặt, rút cổ bảo:

- Lần nào cũng chỉ làm phiền anh thôi.

Sự thật thì đêm đó cũng chẳng có phiền gì cho Lý Mộ Đường cả, sau khi về tới phòng mạch thì A Tử đã gọi điện thoại tới cho hay Từ Thế Sở đã ói sạch hết bát canh bông hồng, cho nên chàng khỏi phải làm gì cả, chỉ tiếc là chẳng ai được thưởng thức món "tả bín lù" ngon lành của cô ta vì nồi canh đã cháy nám, khói bốc lên hun đen trần nhà, tí nữa là bà láng giềng trên lầu cho gọi xe chữa lửa tới.

Vừa nghĩ đến đó, chàng bật cười.

- Anh cười gì đó ?

- Dễ gì thấy được Băng Nhi..

Chàng đang tìm từ ngữ nào thoả đáng để trả lời.

- An phận như đêm nay phải không ?

Nàng đỡ lời cho chàng.

- Đúng thế.

Lý Mộ Đường gật đầu bảo:

- Đúng với 2 chữ "an phận".

Băng Nhi chớp mắt suy tư một hồi nói:

- Em vốn dĩ là một đứa gái rất ngoan, rất an phận, thậm chí thưở nhỏ em yên lặng đến nỗi những người chung quanh tưởng chừng không có sự hiện diện của em nữa phải nói là kể từ ngày quen biết Từ Thế Sở mới trở thành khùng khùng thế này.

- Riêng tôi chẳng cho cô là khùng.

Lời chàng nói rất chân thành.

- Vậy thì anh cho là em như thế nào ?

- Theo tôi thì Băng Nhi rất dồi dào về tình cảm, đã dám yêu, dám chịu dám làm, nhiệt tình nóng bỏng như hoả lò. Tên cô phải gọi là "Hoả Nhi" đúng nghĩa hơn là "Băng Nhi", bởi sức nóng của cô đủ để thiêu rụi cả nửa trái đất này !

Nàng cũng cười theo.

- Thật vậy, tôi chẳng khoa trương đâu, thật tình là lần đầu tiên tôi mới gặp được người con gái như cô. Trước ngày Băng Nhi xuất hiện, tôi hằng ngày nghĩ rằng mỗi cô gái đều tựa như dòng sông nhỏ, dịu hoà, uyển chuyển và yên tĩnh. Cô nên nhớ tôi là y sĩ, hằng ngày tiếp xúc lắm hạng người, song đời sống của tôi vẫn rất đơn thuần. Hôm nay.

A Tử nói đúng, có kẻ sống bình thản, có người sống oanh liệt, riêng tôi thì vào hành bình thản mà thôi.

Nàng mỉm cười hỏi:

- Như vậy chẳng tốt sao ?
- Trước đây tôi vẫn cho là tốt.
- Trước đây là bao lâu ?
- Tức là trước khi Băng Nhi xuất hiện.

Nàng hơi xúc động hỏi:

- Có liên hệ tới em nữa sao ?
- Dĩ nhiên là có.

Chàng lại cười bảo:

- Giả thử cô chưa biết trên thế giới này có món cà rem thì cô được uống một ly nước đá đã thấy thoả mãn rồi. Cô chưa biết còn có thứ áo lông chồn quý giá thì mặc chiếc áo bông đã thấy dễ chịu. Cái tham vọng của con người ta sở dĩ có là do nơi hiểu biết quá nhiều. Chẳng hạn như, những thổ dân đến nay còn ăn lông ở lỗ trên lục địa châu Phi vẫn cứ vui sống như ai, khi họ săn được một con thú rừng là nổi trống lên nhảy múa ăn mừng cả ngày đêm, nguồn vui hồn nhiên đó là do nơi họ vô trí vậy.

Nàng để ý theo dõi chàng lý luận, nhưng lại bảo:

- Em vẫn chưa hiểu cho lắm.
- Được rồi, để tôi nói thẳng cho cô hiểu. Trước khi cô xuất

hiện, tôi cứ cho rằng chuyện tình cảm giữa gái trai vốn là bình thường, bắt đầu từ chỗ quen nhau, thu hút nhau rồi tiến tới việc gả cưới cho nhau, rồi họ sanh con đẻ cái, mọi việc tiến triển theo luật như cầu "tự nhiên". Còn bảo yêu nhau đến mức long trời lở đất, chết đi sống lại, đó chỉ là tình tiết được diễn tả trong tiểu thuyết của nhà văn thôi, làm gì có được trong đời sống thực tế.

- Ủng !

Băng Nhi chỉ "Ủng" lên một tiếng, rồi tiếp tục lắng nghe.

- Mãi đến sau ngày cô xuất hiện tôi mới mở mắt ra thấy rõ trên đời này quả thật có thứ tình yêu kinh thiên động địa, do đó trong thâm tâm tôi nảy ra cảm giác hâm mộ vô cùng. Nàng đảo mắt cười khúc khích:

- À, em hiểu rồi, giờ anh đã gạt bỏ niềm vui thoả mãn nguyên thủy rồi chứ gì.

- Đúng thế đấy.

Nàng hơn trầm ngâm rồi bảo:

- Nhưng đời sống của em đâu có đáng gì cho anh hâm Mộ Anh tưởng rằng em sống sung sướng lắm ư ?

- Không, tôi biết cô đang sống trong đau khổ, phiền lụy nhưng lại rất kích thích và thắm thía.

Nghe nói, Băng Nhi sững người lên, nàng nhìn thẳng vào mặt chàng bảo:

- Nè, Lý bác sĩ, anh là con người dễ sợ !

- Sao ?

- Anh là bác sĩ nội khoa, nhi khoa ư ? Em tưởng anh là một bác sĩ tâm lý.

- Tôi có đi tìm hiểu tâm lý đi chẳng nữa cũng là kể từ sau ngày cô xuất hiện. Hơn thế nữa, nếu cho là tôi tìm hiểu cô, chi bằng bảo rằng tôi đang phân tích chính bản thân tôi còn đúng hơn. Vâng, tôi hiểu đời sống của cô hiện nay chẳng đáng hâm mộ., nhưng thứ tình cảm nồng nhiệt ấy đã làm chấn động tâm hồn tôi..

Chàng lại nhìn thẳng vào mặt nàng hỏi một câu bất ngờ:

- Tại sao cô lại trả giá quá đắt cho một người đàn ông ?

Nàng hơi ngập ngừng rồi hỏi lại:

- Anh ấy đáng cho em trả giá cao, có phải vậy không ?

- Đúng hay không là hoàn toàn do chủ quan của mình, khi cô cho là đáng thì tức nhiên đáng. Nhưng tại sao vừa rồi cô lại ngập ngừng ?

- Vậy sao ?

- Cô có đấy.

Nàng giật mình bảo:

- Em mong rằng anh...

Bỗng nhiên nàng thoát ra một câu không kịp kiểm soát:

- Anh không có ý chia rẽ tình cảm của em là phải.

Lý Mộ Đường thẳng lưng lên, cảm thấy mình đã lỡ lời, song vẫn cương lại rằng:

- Tôi cần làm như vậy sao ? Có lợi gì cho tôi ?
- Anh hỏi tự trong tiềm thức của anh đi
- Hỏi tiềm thức của tôi ?

Băng Nhi mỉm cười rằng:

- Chiều theo cung cách phân tích của anh, thì mọi người đều có sẵn tiềm thức trong đáy lòng, khi chưa biết có cà rem thì thoả mãn với nước đá, nhưng đến khi đã biết có cà rem rồi mà mình chẳng được nếm thì lại muốn cho kẻ khác cũng không được ăn.

Nàng ngồi thẳng người lại, vươn vai một cái rồi tiếp:

- Thì dầu anh có cái tâm thái đó cũng là một sự tự nhiên thôi, đó là tình người mà, anh chớ nên áy náy hay bực mình vì nó.

- Tôi áy náy ?

Đến lượt chàng giật mình.

- Tôi có bực mình hay sao ?

- Anh có đấy !

Nàng học theo lối nói của chàng vừa rồi. Hai người nhìn nhau, rồi cả hai đều bật cười. Bỗng Băng Nhi bước xuống ghế bảo:

- Thôi đã quá khuya rồi, anh cũng nên đi nghỉ.

Nàng tiến đến cửa xoay lưng lại bảo:

- Được tiếp chuyện với anh là điều quý hóa vô cùng, anh không những là một vị bác sĩ tốt, còn là một người đàn ông có chiều sâu đáng mến.

Nàng mở cửa để lại câu chốt:

- Chào tái ngộ.

Tự nhiên Lý Mộ Đường vung tay ra như muốn gọi nàng lại nhưng thôi. Cuộc dạ đàm này đậm nồng sắc thái lãng mạng, nên trong thâm tâm chàng vẫn còn quyến luyến, muốn kéo dài thêm, tiếc rằng nàng đã đi xa rồi, khi đến đã phiêu phát mà lúc đi cũng bay bổng như một nàng tiên.

Lần kế tiếp, Băng Nhi xuất hiện cũng vào giờ khuya, nhưng lần này không chỉ có một mình nàng mà còn dẫn theo ca? Từ Thế Sở cùng A Tử nữa. Khi họ hớn hờ tiến vào nhà, Băng Nhi chạy thẳng tới bắt tay Lý Mộ Đường cười bảo:

- Chẳng lẽ anh chỉ biết có công việc thôi sao ? Ngày nào em đi ngang qua phòng mạch, anh cũng đang khám bệnh, chỉ biết có khám bệnh và khám bệnh thôi! Trước kia ai ao ước được làm bác sĩ, hửn bây giờ đã thấy nỗi khổ của bác sĩ chưa ? Thôi đóng cửa đi, đến phố Hoa Tây ăn đêm với tụi này nào.

Từ Thế Sở cũng nhiệt tình không kém, vỗ vai Lý Mộ

Đường hỏi hả rằng:

- Tôi còn nợ bác sĩ một bữa "tả bín lù", kỳ rồi lỗi tại tôi hết. Đêm nay bác sĩ có quyền phạt tôi đái. Đi đi! Anh thích món nào tôi cũng chịu hết. Tuy nhiên, tôi xin nói trước là tôi không ăn được thịt rắn, nếu anh vào tiệm rắn thì tôi chỉ còn cách đứng ngoài cửa chờ thôi. Thằng này chẳng biết sợ gì hết, nhưng không hiểu sao hề thấy rắn là ớn cả da gà.

A Tử đùa:

- Chẳng hiểu phố Hoa Tây có những món ăn "tiềm bông hồng" hay là "chiên xào bông hồng" chi chi không?
- Này A Tử, người quân tử không bao giờ soi mói chỗ đau của người ta đấy nghe !

Từ Thế Sở trợn mắt la, nhưng A Tử lại khom lưng cười hóm hỉnh:

- Có bao giờ tôi dám tự nhận là quân tử đâu, bởi tôi nằm trong hạng người mà Đức Khổng Tử không ưa nhất.
- Đức Khổng Tử?

Băng Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Chị định nói gì tới Lão Phu Tử?
- Nghe đây : "Duy nữ tử dữ tiểu nhân vi nan dưỡng giả". Phu Tử đã bảo là "Chỉ có người đàn bà và kẻ tiểu nhân là khó nuôi dạy nhất" đó sao ?

Cả 4 người đều ôm bụng cười, họ cười trẻ trung, vui tươi.

Một lần nữa Băng Nhi kéo tay Lý Mộ Đường bảo:

- Thôi đi mà, đi với tụi này đi! Hãy tạm rời nơi sắc mùi alcohol với nước khử trùng của anh đi, theo tụi này đi hưởng lẽ sống của người đời, kéo rồi ngày nào anh cũng cứu sống người ta mà lại chẳng bao giờ tìm hiểu lẽ sống của chính mình.

Cuối cùng là Lý Mộ Đường khóa chặt cửa phòng lại, theo bạn đến phố Hoa Tây. Chàng không còn nhớ đã bao lâu rồi mình chưa đặt chân đến đường phố này. Ở đây đèn đuốc sáng choang, chợ đêm tấp nập, các sạp nối liền nhau, thức ăn, đồ dùng, áo quần, giày dép, đồ chơi trẻ em... chẳng còn thiếu món nào. Băng Nhi đề nghị:

- Trước tiên, tụi mình đi ăn canh mực tươi cái đã.

Mọi người đều tán thành. Sau khi ăn xong canh mực tươi nàng lại đề nghị:

- Đi ăn lươn nướng nhé ?

Cũng chẳng ai phản đối. Ăn xong lươn nướng rồi nàng lại đòi:

- Tôi muốn ăn đậu đỏ đá bào cơ.

Mọi người đều chiều theo mặc dù mùa đông giá lạnh, phố Hoa Tây vẫn có bán đậu đỏ đá bào như thường. Mỗi lần ăn xong một món nào là hai gã đàn ông tranh nhau trả

tiền, nhưng lần nào Từ Thế Sở cũng giành được quyền ưu tiên. Hăn' dùng bàn tay to lớn nắm chặt cườm tay Lý Mộ Đường bảo:

- Không được, anh đã biết tôi đã ân hận đến mức nào vì cái lỗi làm hỏng cuộc chơi tuần rồi ? Đêm nay nhất định là mọi chi phí đều do tôi đài thọ hết.

- Bác sĩ cứ để cho ảnh "mài tẩn" đi thôi.

Băng Nhi cười bảo:

- Vả chẳng ăn quà vặt tốn kém có là bao, kỳ tới đến phiên anh mời khác, không chừng tụi này đòi vào nhà hàng Lai Lai cho mà coi.

- Đúng, đúng. Đàng này đàng tính như vậy đó. Sao Băng Nhi lạnh tánh quá vậy, chưa gì đã đi guốc từ trong bụng người ta, tôi chịu thua.

Băng Nhi nhìn Từ Thế Sở cười híp mắt bảo:

- Cái anh này thiệt mà, từ khi húp bát canh "Hoa hoè hoa sói" của người ta, đâm ra càng ba hoa hơn trước.

Cả đám lại ôm bụng cười. Quả là một đêm tươi đẹp, mỹ miều khả ái, mạnh cho ai nấy chuyện đùa bằng thích. Sau khi ăn xong đậu đỗ đá bào thì đêm đã quá khuya, gió bắc buốt người, hơi lạnh từ trong bụng nhô lên, Lý Mộ Đường quên mình là bác sĩ, mặc cho cái bao tử của có có chịu đựng được không, chàng đề nghị:

- Chi bằng chúng ta đi nhắm chút rượu cho đỡ lạnh.

- Hay đó.

Từ Thế Sở hăm hở hưởng ứng trước:

- Đề nghị này vừa ý tại ha. Đi! Đêm nay cho chúng mình

"Bất túy bất qui" (chưa say chưa về) xem nào.

- Mà hai cô có nhậu được không đó ?

Lý Mộ Đường hỏi hờ.

- Đứa nào không uống là con chó con!

Băng Nhi đáp.

- Cha!

A Tử cười nhạo:

- Tửu lượng tuy hạn hẹp nhưng tửu dorm có thừa, tửu hứng rất cao, còn tửu phẩm thì số dzách.

- Đừng có nghe cô ta nói khoác.

Từ Thế Sở chỉ mặt Băng Nhi bảo:

- Ai đã có lần uống say rồi khóc bù lu bù loa đòi "Má" đấy ?

- Coi kìa, lại hủy báng người ta !

Băng Nhi trợn mắt cãi lại:

- Hoàn toàn là hủy báng có ác ý, bác sĩ chớ nghe ảnh phá hoại danh dự của em. Thì cứ vào quán nhậu rồi anh sẽ nài tửu phẩm của con nhỏ này.

Thế rồi họ kéo nhau vào một quán ăn bình dân, gọi hai chai "Thiệu Hưng" tự rót cho đầy ly, rồi cùng nhau tề hô

một tiếng "Dzô!", người cổ lên ực hết vào bụng. Khi ly thứ nhìn cũng đã rót thì Lý Mộ Đường bắt đầu khơi chuyện, chàng lần lượt nhìn qua 3 người bạn rồi bảo:

- Các bạn nhận thấy thế nào là lẽ sống của con người? Lẽ sống đó chính là ở các bạn đây! Từ khi quen biết các bạn, đời sống của tôi đã hé mở cánh cửa mới, ngộ ra hỉ, ngộ, ai, lạc của kiếp người là mãnh liệt như thế đó! Trong thế giới tình cảm là tràn trề như thế đó!....

Chàng muốn tả nhiều hơn nữa, nhưng chưa tìm ra câu nào thoả đáng' hơn, bèn kết thúc rằng:

- Các bạn đều là con người khả ái như thế đó!

- Cạn chén.

Băng Nhi hô lên một tiếng, rồi ngẩng cổ ực một hơi hết ly rượu thứ nhì. Thật ra sau khi cạn ly đầu nàng đã ngà ngà rồi.

- Cạn chén.

Từ Thế Sở hưởng ứng theo. Thế rồi ai nấy đều cạn hết ly thứ nhì, tiếp theo là ly thứ ba, rồi thứ tự.. họ dốc gần hết cả chai "Thiệu Hưng". Rượu đã đem lại cho họ bầu không khí ấm cúng, nồng nhiệt, kéo khoảng cách giữa con người lại càng gần nhau hơn. Tự nhiên Lý Mộ Đường lại trở thành con người hay nói, chàng đã nói nhiều chẳng kém gì Từ Thế Sở. Còn Băng Nhi thì đích thật là tửu phẩm cao,

hể chén tới tay là hào phóng chẳng chịu thua con trai. Sau mấy ly rượu, nàng đòi "độ quyền" với A Tử.

- Nè, hề ai thua là phải uống nghe!

Cô này một ly cô kia một chén. Lý Mộ Đường trở mắt nhìn 2 cô gái, tưởng đâu họ cũng chơi như con trai, khi ngấm kĩ lại mới thấy rõ nào là "cái kéo", "cây búa", "miếng vải", thì ra hai cô đang "oanh tù tì" đó mà, chàng bật cười khanh khách, tí nữa là bật luôn chiếc ghế xuống sàn.

Từ Thế Sở nâng ly lên mời Lý Mộ Đường: - Này Lý bác sĩ...

- Tôi là Lý Mộ Đường.

Chàng thân mật bảo:

- Tôi có tên đằng hoàng.

- Ờ, thì Lý Mộ Đường. Anh coi hai con nhỏ này ai mà chịu nổi. Anh cứ nói thật đi, A Tử dễ thương hay Băng Nhi dễ thương ?

Lý Mộ Đường hơi bối rối trước câu hỏi đó. Tuy nhiên, chàng cũng nhận chân ngấm kĩ hai cô gái, rồi bảo:

- Tôi thấy tánh nết hai cô hơi giống nhau.

- Không, chẳng có giống đâu.

Từ Thế Sở lắc đầu bảo:

- Chỉ có thể nói là sở thích hơi giống nhau, nhưng tánh tình thì khác hẳn. Băng Nhi nhiệt liệt, A Tử điềm đạm.

Băng Nhi sắc bén, A Tử bình di. Băng Nhi nóng như lửa, A Tử mát như nước...

Từ Thế Sở cạn thêm một ly nữa rồi tiếp:

- Chừng anh quen lâu với hai đứa nó thì sẽ thấy cả hai rất khả ái. Nếu tôi mà có thể "Nhất tiến song chiêu" thì hay biết mấy. HaHa!

- Anh say rồi.

Lý Mộ Đường không muốn đề? Từ Thế Sở nói nhiều hơn nữa.

- Chưa say đâu.

Từ Thế Sở lắc đầu lia lịa, rồi tiếp:

- Xưa nay tôi vốn chống đối thứ tư tưởng bảo thủ, cổ hủ của xã hội Trung Quốc, duy chỉ có cái chế độ đa thê là tôi giơ cả hai tay tán thành. Nhất là khi xem bức tranh "Cửu Mỹ Đồ" của Đường Bá Hổ càng làm cho tôi mê tít đi thôi! Băng Nhi vừa thua cuộc, tự tay rót đầy một ly rượu nhưng không uống, bất thần nàng xoay lại tưới hết lên đầu Từ Thế Sở lớn tiếng bảo:

- Đây là ly rượu của "Đê. Nhất Mỹ" mời anh !

Tiếp theo đó, A Tử cũng rót đầy ly rượu tưới lên đầu Từ Thế Sở bảo:

- "Đê. Nhi. Mỹ" mời đây!

Kịp khi Băng Nhi nâng ly rượu thứ ba lên thì Từ Thế Sở

nhANH CHÂN NHẢY RA KHỎI GHẾ NHƯNG KHÔNG CÓ VẼ GIẬN TỨC. Anh ta chạy sang phía hai cô, dùng tay trái ôm Băng Nhi, tay phải chặn A Tử lại, lém lỉnh nhìn từ cô nọ sang cô kia, khề khà bảo:

- Các cô hẳn biết Lý Bạch chứ ? Tôi thích nhất hai câu thơ của Lý ông đã viết rằng:

Cụ hoài dật hứng tráng tư phi

Dục thượng thanh thiên lãm nhật nguyệt!

(Nổi lòng cảm hứng như bay bổng,

Lên tận mây xanh bệ trời trăng)

Tham vọng của cụ. Thi Thánh này thiệt lớn quá trời, định bay lên tận không gian tay trái ôm mặt trời, tay phải ôm mặt trăng. Từ Thế Sở này chịu phục sát đất! bây giờ thì mặt trời và mặt trăng đang ở hai bên tả hữu của ta đây! Anh ta vung tay ra ôm choàng cả hai cô gái và lắc mạnh cái đầu cười khanh khách, mặc cho những giọt "Thiệt Hưng" văng lên mình mấy hai cô, rồi bảo:

- Xưa nay chưa thấy qua mặt trời và mặt trăng lại biết làm mưa.

Cử chỉ khôi hài của Từ Thế Sở làm cho hai cô gái cũng cười hể hả. Chừng đó Lý Mộ Đường mới thấy yên bụng. Nói cho ngay, khi chàng thấy Băng Nhi tưới rượu lên đầu Từ Thế Sở chàng lo ngại thật, tưởng chừng trận kịch chiến

lại sắp mở màn, nhưng bây giờ chẳng những không có nguy cơ mà còn tạo thêm một thú vui nữa. Chàng nổi hứng nâng ly lên tươi cười bảo:

- Đêm nay quá vui, tôi mời các bạn cạn thêm chén này nữa.

- Vô!

Băng Nhi hưởng ứng nồng nhiệt.

Lý Mộ Đường gần như chẳng còn nhớ rõ đêm đó chàng về tới nhà bằng cách nào nữa, chỉ nhớ mang máng là 4 phương đã dất dứu nhau, chân nam đá chân xiêu đi dài dài trên đường phố. Trong khi đó, Băng Nhi vừa đi vừa cất giọng nghêu ngao hát đi hát lại có 4 câu:

Em theo anh tới góc biển chân trời,

Dắm mồn muôn ngàn non núi,

từ xóm lạ cho đến nhà anh.

Em theo anh tới chân trời góc biển,

Dắm nát bao chuỗi tháng ngày,

từ mái đầu xanh cho đến tóc bạc răng long!

CHƯƠNG 6

Giữa người ta thường là vậy, khởi điểm từ một điều ngẫu nhiên nào đó mà quen nhau, từ chỗ quen nhau rồi lại thân

nhau. Trải qua mùa đông, Lý Mộ Đường đã kết thành bạn thân với Băng Nhi, A Tử và Từ Thế Sở, họ lại vẫn thường xuyên trong hai mùa xuân, hè kế tiếp, nhằm những ngày nghỉ việc thường rủ nhau đi du ngoạn ngoại ô thành phố, từ đó trở đi họ gọi thẳng tên nhau một cách tự nhiên. Đôi khi Lý Mộ Đường có cảm nghĩ đây là một sự bố trí sẵn bởi Nguyệt Lão vô hình, Từ Thế Sở với Băng Nhi đã thành một đôi thì mình với A Tử là một cặp. Song, sự thật lại không phải thế, mặc dù chàng với A Tử đích thực là rất thân cận, nhưng câu chuyện trao đổi giữa đôi bên lúc nào cũng xoay quanh Từ Thế Sở với Băng Nhi thôi. A Tử kể rõ chàng nghe về mối liên hệ giữa ba người trong thời gian qua:

- Số là thời sinh viên em với Băng Nhi học chung một trường Đại Học, nhà nó ở Cao Hùng, nhà em ở Đài Nam, vì ở chung trong một ký túc xá của nhà trường và hai đứa lại chơi thân nhau, nên những ngày nghỉ phép, khi thì em đến nhà nó, lúc thì nó đến nhà em chơi. Sau ngày ra trường, cả hai đều vào làm chung trong một Công Ty Điện Tử và thuê chung một cư xá, tuy là bạn nhưng còn thân hơn chị em ruột.

Nàng vuốt nhẹ mái tóc dài ô bóng như là thói quen, bảo rằng:

- Sau khi cắt cụt mái tóc đi, Băng Nhi đâm ra đổ kỵ mái tóc dài của em, nó hay tóm tóc em la ó om xòm: "Hót nó đi! Đã là bạn thân thì có phúc cùng hưởng, hoạn nạn chịu chung, tôi hót tóc rồi, sao chị còn chưa chịu hót?" Nhưng nó la mặc nó la, em vẫn giữ mái tóc của em. Tánh nó quá nông nổi, ưa cười lại hay khóc, nó đẹp gái nên ngay hồi còn đi học đã có vô số con trai đeo đuổi. Song quái lạ là nó chẳng chịu giao du với anh chàng nào hết, còn em thì... Kể tới đây tự nhiên nàng có vẻ e lệ, nhưng rồi cũng nói thẳng:

- Em thì trước sau đã từng có hai người bạn trai rồi, nhưng chẳng đi tới đâu cả. Chắc anh cũng rõ, phần đông nam sinh viên đều còn ngây thơ, ít có đứa nào đã chín chắn, được một lúc nào đó là sẽ thấy họ rất ấu trĩ. Khi em giao du với bạn trai, Băng Nhi chê em thiếu "định lực", nó đoán chắc rồi đây chẳng có đứa con trai nào sẽ rơi lệ vì em. Về điểm này em phải phục nó. Có ngờ đâu vừa mới đậu Cử nhân xong, trong dịp tụi em đi dự một cuộc dạ vũ, tại đó Băng Nhi gặp Từ Thế Sở, rồi ngay hôm đó nó tuyên bố với em rằng nó đã luyện ái. Thật em không ngờ nó lao đầu vào tình trường một cách can đảm và đã yêu một cách cuồng nhiệt! Còn Từ Thế Sở thì như anh đã biết, là một anh chàng dễ mến, đẹp trai, ăn nói hoạt bát, tâm địa lương

thiện và khi đã yêu thì cũng cuồng nhiệt chẳng kém gì Băng Nhi. Tuy nhiên, phải nói là anh ta có hơi đãng, đại để anh nào đẹp trai cũng vậy chứ gì, hổng chi Từ Thế Sở lại sống trong đám nghệ sĩ, mắt thấy tai nghe lắm chuyện đào hoa với tình nhi nữ? Khổ nỗi hể có động tịnh gì về Từ Thế Sở tới tai Băng Nhi ngay, mà Băng Nhi thì yêu bằng mạng sống của nó chứ không phải yêu bằng đầu óc. Nhận thấy nó chẳng có chút lí trí chút nào hết trong yêu đương nên em hết sức lo ngại, rồi đây chẳng biết kết cuộc của hai đứa nó sẽ ra sao.

Đúng vậy, mối tình giữa Băng Nhi và Từ Thế Sở làm cho người ta lo ngại thật. Một buổi chiều nọ trong tháng bảy, khí trời nóng bức, trong phòng mạch của bác sĩ Lý Mộ Đường đông nghẹt bệnh nhân, đang lúc Chu Châu và Hoàng Nhã Bội bận tíu tít thì A Tử xông vào gọi:

- Mộ Đường ơi! Mau lên, hai đứa nó lại nổi khùng làm giặc rồi.

Lý Mộ Đường giật nảy mình, kinh nghiệm cho biết hể khi nào A Tử phải đến cầu cứu thì tình trạng rất nghiêm trọng, chàng lập tức ra chỉ thị cho Chu Châu:

- Ngưng cấp thẻ số, những ai đã khám bệnh rồi thì chờ lấy thuốc, còn lại mời sáng mai tới, bảo rằng tôi có chuyện gấp phải đi ngay.

Rồi chàng vội vã theo gót A Tử xông lên cao óc Bạch Vân. Vừa đặt chân vào nhà là hai người đều sửng sốt, cả gian phòng khách đã tùm lum ra nào là đèn bàn, khuôn kính, sách báo, bình bông, đồng hồ... thứ thì vỡ tan, thứ thì nằm lẫn đầy dẫy trên sàn nhà, đến cả rèm cửa sổ cũng bị xé tung ra từng mảnh; trong phòng ăn thôi thì chén bát, ly đĩa đã bể thành mảnh vụn... có khác chi cảnh điêu tàn của một trận địa sau giờ kịch chiến. Nhưng giờ đây dường như đôi bên đã đình chiến rồi, trong nhà hoá ra im lặng một cách dễ sợ Lý Mộ Đường định thần nhìn kỹ mới thấy Từ Thế Sở nằm im trong đồng báo rách, chẳng nhúc nhích, không biết còn sống hay đã chết rồi, còn Băng Nhi thì chẳng thấy bóng vía đâu cả. A Tử hốt hoảng la lên:

- Trời ơi! Hai đứa nó chết cả rồi sao?

Nàng chạy lại lắc mạnh Từ Thế Sở:

- Thế sở! Thế sở! Anh làm sao rồi? Anh còn sống phải không?

Bất thần, Từ Thế Sở ngồi dựng lên, giữa trán sưng u một cục to tướng, trên mặt trên cổ toàn là những vết rướm máu do móng tay nhọn cào, áo sơ mi rách tả tơi. Anh ta đẩy tay A Tử ra, quát tháo:

- Tôi đang sống sờ sờ đây, sao cô lại rửa tôi chết?

- Còn Băng Nhi đâu?

A Tử vội hỏi.

- Nó đóng cửa tự giam mình trong phòng ngủ kia.

Từ Thế Sở hỗn hển thở:

- Không chừng nó đang rạch mạch máu cườm tay đó.

- Tôi chẳng rạch mạch máu đâu.

Tiếng nói của Băng Nhi từ trong phòng ngủ vọng ra:

- Tôi đang tự thiêu đây.

Lý Mộ Đường thoáng nghe chưa rõ, hỏi lại A Tử:

- Nó bảo đang tự... gì đó? Tự vẫn ha?

- Nó tự thiêu!

Từ Thế Sở lớn tiếng giải thích giùm cho Băng Nhi:

- Tự thiêu nghĩa là tự đốt chết đây!

- Cái gì? Tự thiêu ha? Lý Mộ Đường nghe nói thất kinh, A Tử cũng sợ hết vía la lên:

- Chết rồi, Mộ Đường ơi! Nó dám làm thiệt đó! Các anh xem nè, nơi khe cửa sát mặt sàn kia!

Lý Mộ Đường nhìn thẳng vào chân cửa càng hoảng hồn, những cụm khói đen đang chui ra từ chỗ đó, rồi cả ổ ổ khóa cũng có nữa, lập tức chàng tung vai tông mạnh vào cửa phòng, la lên:

- Băng Nhi, mở cửa ra! Chớ có chơi đại!

A Tử cũng tiếp tay xô cửa, hét to:

- Băng Nhi, mày chớ có đại dột, mày mà chết được thì còn

đỡ, nếu chẳng chết mà còn bị cháy thành con quỷ cái thì sao?

- Tôi nhất định đốt cho tới chết thôi!

Băng Nhi trả lời với giọng cương quyết và nói tiếp trong tiếng ho khèng khèc bởi bị khói hun: - Các người yên chí đi.. tôi quyết định tự thiêu chết... Chẳng những thiêu chết mà còn thiêu ra tro.. nữa.

Khói từ khe cửa tỏa ra càng lúc càng nhiều, tiếng ho của Băng Nhi càng thêm dồn dập, tình hình đã đến hồi nguy cấp, Lý Mộ Đường ngó Từ Thế Sở la lớn:

- Nhanh lên, Thế Sở, gọi "119". Gọi "119" đi!

Lúc đó, Từ Thế Sở mới chạy lại cửa phòng, bất chợt bị khói hun chảy cả nước mắt, thần sắc anh ta bất an, nhưng vẫn cứng cổ bảo:

- Nó muốn chết thì cho nó chết luôn!

- Thế Sở!

A Tử dậm chân quát to:

- Bộ anh nhất định muốn gây ra án mạng mới chịu hả không tiếp' tay tông cửa ra mà còn đứng đó.

Từ Thế Sở vẫn nghiêng răng đỏ mặt đứng yên. Đàng này, Lý Mộ Đường cứ chịu trận nhắm vào khe cửa gọi:

- Băng Nhi! Đừng có khùng nữa, tự thiêu là lỗi chết đau đón nhất trên đời..

Thần lửa sẽ đốt khét từng miếng thịt của cô. Mở cửa ra đi, mau lên.

- Thì tôi muốn chết cho thật đau đớn... rồi tôi sẽ bám lấy đòi nợ máu..

Nàng ho một hơi dài rồi lại tiếp:

- Được rồi, lửa đã cháy tới đầu ngón chân tôi rồi, tốt quá... tốt quá.

Thình lình Thế Sở nhảy tới thét to:

- Băng Nhi, em khùng rồi! Em khùng thiệt rồi!

Đùng một tiếng, Từ Thế Sở phóng vai tông cửa. Anh ta to con sức mạnh, chỉ tông một lần là cửa phòng đã tung ra, cả ba xông vào, cả ba đều sững sờ. Thì ra Băng Nhi đang ngồi trên mặt thảm, dùng cái lò đồng đốt cả đồng giấy vụn và mở quạt cho khói ra hướng cửa. Thấy Từ Thế Sở vào, nàng liền đứng dậy, cười đắc ý trong chiến thắng:

- Từ Thế Sở, anh chẳng bảo em đi chết cho rồi đó sao? A, cuối cùng anh vẫn không nỡ để em chết!

Từ Thế Sở bị thua một cú đau, giận xanh cả mặt, anh ta trợn to mắt nói chẳng ra lời:

- Cô.. cô..

- Khi em cháy ra tro, anh có đau lòng không?

Băng Nhi cười khúc khích, dòn thêm một câu:

- Anh vẫn sợ em chết lắm phải không? Điều đó cho thấy là

trong thâm tâm anh vẫn không thể thiếu em được, có đúng vậy không?

- Cô.. cô khốn nạn lắm!

Từ Thế Sở lớn tiếng mắng:

- Cô thật là khốn nạn, cô chết phước đi cho rồi!

Bất thần anh ta nhảy tới nắm 2 tay Băng Nhi ấn vào lò lửa la:

- Đốt đi, cứ đốt đi nào.

Không ai ngờ Băng Nhi cứ cắn răng chịu, chẳng nhúc nhích. Lý Mộ Đường vội xông tới giật tay nàng ra, nhìn lại đã có nhiều búp tay trắng nõn của nàng sưng đỏ lên, chàng vừa tức vừa than:

- Hai người vừa phải thôi chứ, bộ như con nít đánh lộn, không lỗ đầu chảy máu là chưa chịu à?

- Trò của cô đã xong chưa?

Từ Thế Sở nhướn to cặp mắt nhìn Băng Nhi nói lên từng chữ một:

- Nè, cô hãy nghe cho kỹ đây, giữa tôi với cô đã hết rồi! Từ nay đừng ai nấy đi, đời ai nấy sống, chớ có tìm gặp tôi nữa, cũng đừng gọi điện thoại cho tôi nữa! tôi sẽ không bao giờ muốn thấy mặt cô nữa!

Nói xong anh ta quay lưng bỏ đi ngay. A Tử đang bận lo dập tắt lò lửa, đi mở cửa sổ cho thoáng hơi khói vừa thấy

Từ Thế Sở bỏ đi, liền chạy tới chặn lại bảo:

- Bộ đi thật ha? Cãi nhau là chuyện thường, làm gì đến đỗi? Anh phá nát nhà tôi như thế này mà tính bỏ đi sao? Đâu có được, anh phải tiếp tay dọn dẹp cho tôi, giờ nay không được đi đâu hết, nghe chưa?

- Mặc cho ảnh đi.

Băng Nhi nói với giọng thách thức:

- Ảnh còn dám đi thì cho ảnh đi, em biết chắc ảnh đang nôn gặp con Lục Phong.

- Đúng rồi, tôi nôn gặp Lục Phong đấy, tôi còn muôn gặp cả Giang Tiểu Huệ, Hà Mộng Lan, Tiêu Mỹ Cầm...

Từ Thế Sở kể ra một loạt tên các nữ diễn viên trong công ty truyền hình, rồi thêm câu chót rằng:

- Còn người mà tôi không muốn gặp nữa tức là cô.

Băng Nhi đứng thẳng người ra, sắc diện nàng ảm đạm dần, nhìn Từ Thế Sở hỏi:

- Bộ anh nói thật ha?

- Thì thật chứ sao!

Từ Thế Sở trả lời ngay, không chút lưỡng lự:

- Bạn gái thì tôi có nhiều, đâu phải chỉ một mình cô. Quen cô là cả một sự bất hạnh, xui cho tôi quá, tôi cho cô hay, tôi đã chán cô lắm rồi!

- Từ Thế Sở!

Cùng một lúc, Lý Mộ Đường và A Tử la lên, Băng Nhi tiu nghỉu hỏi:

- Anh bảo là... anh đã chán tôi?

- Đúng thế.

Từ Thế Sở to tiếng rằng:

- Tôi đã chán ngấy cô rồi! Cô Phàn Như Băng, cô có biết cô là cái thứ gì không? Cô y như đứa con nít chưa bao giờ lớn lên được, lúc nào cũng chỉ sống trên sân khấu, tôi đã mệt quá rồi, tôi phải nói thẳng với cô rằng chúng ta chia tay nhau thôi!

Từ Thế Sở vừa dứt lời lại xông ra cửa. Một lần nữa, A Tử vội cản lại, nàng định mở miệng chưa kịp nói gì thì Từ Thế Sở đã cướp lời:

- A Tử, cô nhất định không cho tôi đi?

A Tử cười ngọt ngào:

- Xin anh chớ nên đi.

Từ Thế Sở dừng chân lại, nhìn A Tử nói với giọng âu yếm:

- A Tử, anh có thể ở lại đây, nếu quả tình em muốn như vậy.

Anh ta nhấn mạnh rằng:

- Tuy nhiên, anh có ở lại chẳng là vì em chớ không phải vì Băng Nhi.

Như quả bom nổ, A Tử cảm thấy choáng váng, lùi lại ba

bước, ngạc nhiên hỏi:

- Anh... sao rồi.. Anh đùa kiểu ác như thế này được sao?
- Em vốn đã biết rõ, anh đâu có đùa.

Từ Thế Sở trả lời một cách thản nhiên:

- Hơn ai hết, em biết rõ là anh không phải nói đùa, mỗi lần anh đến đây đâu phải chỉ vì Băng Nhi thôi.

Bầu không khí trong nhà bỗng nhiên ngọt ngào. Từ Thế Sở nói xong dăm dăm ngó vào mặt A Tử làm cho nàng bối rối, trong khi đó Băng Nhi đứng cứng họng tái mặt. Qua một lúc im lặng, Băng Nhi mở lời trước, nàng tiến tới nắm tay A Tử.

Lý Mộ Đường thấy rõ hai tay của hai cô gái đều run run và giọng nói của Băng Nhi cũng run run:

- A Tử, chị là người bạn thân nhất của em, bất cứ lúc nào chị vẫn là người bạn tốt của em, dù cho có xảy ra chuyện gì đi nữa.

A Tử cảm động ứa nước mắt, vội vã hỏi:

- Băng Nhi, không lẽ chị nghĩ rằng tôi..

Băng Nhi ngắt lời:

- Chị đừng giải thích, em nghĩ rằng em đã hiểu cả rồi.

Nàng xoay qua nhìn Từ Thế Sở bảo:

- Anh ở lại, để tôi đi.

Rồi nàng quay nắm tay Lý Mộ Đường:

- Mộ Đường, em có thể sang bên anh tị nạn được không?
Em không thể tin nơi em được nữa, không khéo em sẽ tự
thieu thật.

Đến lúc này, Lý Mộ Đường mới thở phào ra một hơi dài:

- Dĩ nhiên, vậy chúng ta đi thôi.

- Không được, Băng Nhi.

A Tử gọi Băng Nhi lại, nước mắt nàng trào ra:

- Việc gì mà chị phải đi? Nhu vậy còn ra cái thể thống gì?
Cớ sao lại lôi tôi vào chiến trận của hai người? Thôi để tôi
đi.

Từ Thế Sở cản A Tử lại bảo:

- Các cô chẳng ai phải đi đâu, từ đầu chí cuối vẫn là thằng
này nên đi, xin chào mọi người. Vừa dứt lời, Từ Thế Sở
tung cửa xông ra ngoài, lần này A Tử không cản nữa và
cũng chẳng ai giữ anh ta lại. Trong nhà yên tĩnh trở lại. Từ
tử Băng Nhi đặt mình ngồi vào sofa, cúi đầu nhìn đồng rác
trên sàn nhà. A Tử bước lại gần xoa bàn tay Băng Nhi nói
nhỏ nhẹ:

- Chớ có tin lời nó nói, nó cố ý chọc tức chị đó

Băng Nhi ngẩng cổ nhìn A Tử rồi bỗng nhiên khóc òa lên,
ôm chặt A Tử vào sục sùi rằng:

- Em không thể mất luôn cả tình yêu lẫn tình bạn, như vậy
em sẽ chết mất. A Tử, em không thể mất chị được.

- Đừng có nói đại, chị không bao giờ mất tôi đâu, tôi bảo đảm. Có điều là chị chớ nghe thằng khùng đó nói bậy.

- Em biết là nó nói thật đấy.

Băng Nhi vui đầu vào lòng A Tử bảo:

- Em đánh mất hết cả rồi, chị ơi!

Nãy giờ Lý Mộ Đường vẫn đứng ngây ngô một mình, mãi tới giờ này chàng vẫn chưa nhận thức rõ là mình đóng vai gì trong tấn bi kịch này, chỉ cảm thấy nỗi lòng chua xót khi hai cô gái ôm nhau khóc thảm thiết.

CHƯƠNG 7

Bữa sau, Lý Mộ Đường bận việc suốt ngày không làm sao nhín được chút thì giờ nào để gọi điện thoại hỏi thăm Băng Nhi, bởi mùa hè là mùa vi trùng bệnh hoạt động mạnh, bệnh cảm cúm lân truyền lan tràn như sóng cồn từ sáng sớm cho đến tối, phòng mạch đông nghẹt bệnh nhân, phần nhiều là trẻ nít, chúng gào thét inh ỏi làm cho chàng điên cả đầu, hai cô y tá cũng lảng xảng như gà mắc đẻ. Chiều tối, Băng Nhi đến, nhằm lúc phòng mạch chưa đóng cửa.

- Anh cứ tự nhiên lo việc của anh đi.

Nàng đẩy hé cửa phòng chẩn, ló đầu nói với chàng:

- Mặc em đợi ở phòng khách được rồi.

Trong phòng khách, Băng Nhi quơ lấy một cuốn tạp chí lặng lẽ ngồi đọc để giết thì giờ. Nhân dịp đưa phiếu bệnh lịch vào, Chu Châu ghé tai nói nhỏ? Lý Mộ Đường:

- Cô bạn của ông dường như có tâm sự gì đó.

Hoàng Nhã Bội tiếp lời:

- Bữa nay chẳng thấy cô ta cười như mọi khi.

Hai cô y tá tò mò, vừa làm việc vừa để ý theo dõi Băng Nhi, chỉ thấy nàng ngồi yên đọc sách, hết cuốn nọ đến cuốn kia. Cuối cùng tất cả bệnh nhân đã về hết, sau chót Chu Châu và Hoàng Nhã Bội cũng ra về nốt. Lý Mộ Đường cởi áo choàng trắng, bước ra phòng khách ngồi vào sofa vươn vai có vẻ mệt mỏi, Băng Nhi liền tới trước máy bán tự động lấy cho chàng một ly cà phê, ôn tồn rằng:

- Uống chút cà phê đi cho khỏe. Từ ngày quen anh, đêm nay càng thấy rõ ràng nỗi nhọc nhằn của anh. Em nghĩ rằng công việc của anh chẳng có chút thú vị nào cả.

- Đúng, chẳng thi vị.

Chàng thở dài:

- Và cũng chẳng lãng mạn tí nào, tôi vẫn bảo đời sống của tôi là phạm tục cơ mà.

- Chẳng phạm tục đâu.

Với thái độ thành khẩn, nàng bảo:

- Anh đang chiến đấu từng giờ từng phút, hòng chiến

thắng những bệnh tật hiểm nghèo, mang lại niềm tin cho bệnh nhân và gia đình họ. Việc làm hàng ngày của anh là công việc của nhà khoa học, đáng thánh hiền, đâu thể coi là phàm tục được.

Chàng im lặng ngẫm nghĩ rằng Băng Nhi chẳng những có cái miệng hấp dẫn, tâm tư tế nhị mà còn dồi dào trí tuệ về tư tưởng và bản năng phản ứng cũng bén nhạy nữa. Khi Thượng Đế tạo ra muôn ngàn người con gái, thoảng mới có được một cô "đặc sắc" như vậy, thật là hiếm hoi lắm đó.

Nàng nhìn chàng bảo:

- Lý ra em không nên đến làm rộn vào giờ nghỉ ngơi của anh. Song anh Mộ Đường à, thậm anh đã trở thành thói quen của em rồi.

- Một thói quen rất đẹp! Chàng cười bảo:

- Chớ có bỏ nhé.

Nàng cũng cười theo và nói:

- Để em massage cho anh, sẽ thấy đỡ ngay.

Nàng bước lại sau lưng chàng ra tay nắn bóp từng bắp thịt, đích thật đã làm chàng thoải mái nhiều, nhưng không đành lòng để nàng mệt sức, nên chỉ mới được vài phút là chàng nắm tay nàng kéo ra trước mặt bảo:

- Hãy ngồi xuống đi.

- Bộ em massage dơ?

- Rất tuyệt!

Chàng nói một cách chân thành:

- Nhưng tôi vẫn thích đối diện với Băng Nhi hơn, hãy ngồi xuống đi.

Chàng mạnh tay buộc nàng phải ngồi xuống ghế, chợt thấy nàng nhúu mày xuýt xoa, mới sực nhớ lại là bàn tay nàng đã bị phỏng đêm qua.

- Để tôi xem.

- Chẳng sao đâu.

Nàng định rút tay lại, chàng cưỡng ép bảo:

- Phải để cho tôi xem, chớ quên tôi là y sĩ.

- Đáng lẽ em phải đặt trước một số tiền thuốc ở phòng mạch này.

Nét mặt nàng tuy có vẻ đau đớn, nhưng nàng vẫn nở nụ cười trên môi tỏ ra chiều ý chàng.

- Không, Băng Nhi nên mua bảo hiểm tai nạn bất ngờ là đúng hơn.

Chàng nhìn kỹ bàn tay bị phỏng của nàng, thấy có nhiều chỗ đã phỏng lên những bọt nước nhỏ và sưng đỏ ngoài da.

- Để tôi đi lấy thuốc.

- Vội gì, anh cứ ngồi đây đi, đã tiếp chuyện với em thì chớ

có chạy tới chạy lui làm người ta cụt hứng. Bàn tay em chẳng có sao đâu.

- Vậy là vết thương lòng?

Câu nói vừa thoát ra cửa miệng là chàng đã tự thấy mình lờ lờ. Lời ăn nói bộp chộp thiếu suy tính như vậy, theo chàng là bị lây nhiễm bởi chính ba người bạn mới nhóm Băng Nhi. Quả nhiên nụ cười của nàng bỗng biến mất, nàng rút luôn chân lên ghế ngồi co ro , ủ rũ trông rất thương hại. Lý Mộ Đường lặng lẽ đem thuốc đến tiêu độc, băng bó cho Băng Nhi hết sức cẩn thận, trong lúc khá lâu đó chẳng ai nói năng câu gì. Chừng xong việc, chàng mới vỗ nhẹ vai nàng bảo:

- Làm ơn đừng chạm đến nước nhé.

- Đúng rồi!

Bỗng nhiên nàng làm ra vẻ trịnh trọng huyền bí:

- Em biết số em không thể gần nước được, thử nhớ thầy tướng số đã bảo rằng mạng em cần phải phòng thủy, tốt nhất là đừng có đi bơi lội. Không chừng sau này em là con ma chết đuối.

- Chết đuối, chết cháy, trúng độc.

Chàng thở dài:

- Chao ôi, sao Băng Nhi lại hứng lắm thứ chết quá vậy?

Nàng trầm lặng giây lát, rồi nghiêm sắc bảo:

- Anh là bác sĩ, xin cho em biết tại sao người ta phải sống?
- Bởi vì....

Chàng hơi suy nghĩ một chút rồi trả lời rằng:

- Chẳng may trời cho người ta có mạng sống, nên phải sống.
- Vậy tại sao người ta lại chết?
- Cũng bởi vì... chẳng may người ta có mạng sống, cho nên phải chết để kết thúc'.
- Chỉ đơn giản vậy ư?
- Đúng thế.

Hơi ngập ngừng một chút, rồi đột nhiên nàng thoát ra câu bất ngờ:

- Mộ Đường, anh có biết chẳng anh hay làm con tim em rung động!

Trời đất ơi! Chàng tự cảnh giác với mình rằng làm sao em lại nói như vậy hỡi Băng Nhi.

Dù có thiệt tình hay giả ý, em cũng không nên nói như vậy, để rồi khuấy động cả một hồ xuân thủy, châm ngòi cho trái bom nổ tung! Em nên nhớ, dù kẻ nói có vô tâm, nhưng làm sao bảo đảm được người nghe vô ý? Tự nhiên chàng ngồi xích ra, giữ một khoảng cách vừa phải với nàng và nâng ly cà phê lên hớp một ngụm để tự trấn an tinh thần.

Chàng xoay sang chuyện khác hỏi:

- Hãy cho tôi biết, giữa Băng Nhi và A Tử thế nào rồi?

- Vẫn tốt thôi.

Nàng trả lời thật vắn tắt.

- Vẫn tốt là tốt làm sao?

Chàng gặng lại,

- Không được tốt cho lắm.

- Nghĩa là không tốt?

- Ờ, thì không tốt, không tốt...

Nàng lắc đầu lia lịa:

- Anh biết không, cả ngày hôm nay, tụi em tìm chẳng ra câu chuyện nào để nói cả. Trước kia, dầu cho tụi em có đề tài hay không, tụi em cũng trò chuyện với nhau tới khuya mới đi ngủ, nhưng suốt bữa nay, giữa đôi bên đều sượng lại chẳng nói với nhau được một lời.

Nàng nghiêng răng bảo:

- Tại cái anh Từ Thế Sở mắc dịch đó hết!

Lý Mộ Đường chỉ lặng thinh, nàng đưa mắt nhìn chàng hỏi:

- Mộ Đường, anh nói thật đi, phải chăng em là kẻ làm cho người ta nhọc lòng quá?

- Có đôi chút đấy.

Chàng trả lời thẩn thẩn.

- Vậy anh có thấy "ngại" thứ "nhọc" đó không?

Nàng cố ý nhấn mạnh 2 chữ "ngại" và "nhọc".

- Tôi ư?

Chàng bật cười:

- Tôi chẳng ngại chút nào.

- Tại sao?

- Người nào mà lãnh được thứ "nhọc" ấy là người đó có "phước" đấy. Riêng tôi, vẫn mong có ai làm cho mình được "nhọc" một chút, vì đó là chân giá trị của đời sống. người ta đã may có sinh mạng, thì đáng được may mắn có ái tình.

Chàng trầm ngâm giây lát rồi tiếp':

- Nhưng thứ hạnh phúc này chỉ có thể gặp được chứ không thể đòi được.

- Hạnh phúc?

- Đúng vậy, được "nhọc" bởi Băng Nhi tôi cho là "hạnh phúc".

Nàng ngồi chớp mắt một hồi, rồi thành linh nhảy ra khỏi ghế thẳng tới trước mặt Lý Mộ Đường giang tay ra ôm cổ chàng, áp môi hôn trong chớp nhoáng. Hôn xong, nàng đứng thẳng người bảo:

- Mộ Đường, anh đã làm cho con tim em rung động, rung động thật rồi!

Vừa dứt lời, nàng xoay mình phóng về hướng cửa đâm

đầu chạy thẳng ra ngoài. Cử chỉ bất ngờ của Băng Nhi làm cho chàng ngỡ ngác, tai nóng bừng, tim đập mạnh, tự thú với lòng rằng Băng Nhi, chính là em đã làm cho con tim anh rung động, nó rung động thật rồi.

oOo

Ba ngày sau, Băng Nhi lại đến thăm Lý Mộ Đường tại phòng mạch.

- Mộ Đường, em quen anh đã khá lâu, nhưng mỗi lần đến thăm anh đều được tiếp chuyện ở phòng mạch trước những dụng cụ y khoa, làm như em là bệnh nhân của anh vậy. Đêm nay em có thể được phép lên lầu thăm "nhà" của anh không?

- Dĩ nhiên, đâu có gì trở ngại. Tuy nhiên, phải nói cho rõ đó là cư xá độc thân, chưa thể gọi là "nhà".

- Vậy thì "nhà" có định nghĩa như thế nào hở anh?

- Nhà tức là "tổ ấm", tỉ dụ như bên các cô ở, tuy chưa có nam chủ nhân nhưng nó vui tươi và ấm cúng, thế mới gọi là "nhà".

- Rất tiếc là nơi đó không còn tồn tại như là "nhà" nữa, bây giờ đó là cư xá nữ sinh mà thôi.

Lý Mộ Đường thấy Băng Nhi mỉm cười không được tự nhiên, liền đưa nàng lên lầu thăm "cư xá độc thân" của mình. Căn nhà trên lầu khá rộng, gồm có một gian phòng

khách, hai phòng ngủ và được trang trí hợp thời, phong nhã. Có điểm đặc biệt hơn là sách vở của chàng thật nhiều, tủ sách ngoài phòng khách cũng như trong phòng ngủ đều đầy ắp những sách, cộng thêm với nhiều cuốn đọc dở dang đang vút tùm lum ở khắp nơi, trên bàn, trên ghế, thậm chí trên sàn nhà cũng có, vì vậy, mặc dù trong nhà có bày đầy đủ mọi thứ như bộ salon, bộ bàn ăn, vách treo hư họa, cửa treo rèm nhưng... nhưng khi mới đặt chân vào, người ta có cảm giác như là thư viện mimi.

- Cha!

Băng Nhi nhìn quanh bảo:

- Hèn chi mà!

- Hèn chi cái gì đấy?

- Hèn chi lâu nay em vẫn thấy anh có khác với người ta.

Anh nho nhã, mùi thư sinh, hể nói câu nào là khiến cho người ta phải ngẫm nghĩ khá lâu, thì ra là từ đây mà ra.

Lời khen tặng của Băng Nhi tuy có làm cho Lý Mộ Đường cam thấy sảng khoái nhẹ nhõm, nhưng chàng vẫn giữ được bình tĩnh, trịnh trọng nói với nàng rằng:

- Băng Nhi, cho phép tôi được "ước pháp tam chương" nhé.

- Là thế nào?

- Đừng có ép tôi phải say.

- Em chưa hiểu.
- Cô hiểu, cô là người thông minh, cô thừa hiểu.

Chàng nhìn vào mặt nàng nói tiếp:

- Xin cô nhớ giùm, tủy lượng tôi rất yếu nên dễ say lắm.

Nàng cho(p mắt nhìn chàng bảo:

- Xưa nay em chưa nói dối với ai.
- Chắc gì ?
- Ít ra em không thể bịa đặt được cái cảm giác trong nội tâm của mình.

Nàng nói tiếp một cách chân thành:

- Tủy lượng của anh chẳng yếu đâu, chẳng qua là khiêm tốn đó thôi, bằng không thì chính anh còn chưa nhận rõ anh.

Nàng vừa nói vừa tiến lại gần tủ sách.

- Thôi, em chẳng nói chuyện đó nữa, nhớ anh say bất tử rồi đổ thừa cho người ta.

Nàng dò xem một hồi, như vừa phát hiện cái gì đó, la lên:

- Cha! không ngờ anh lại có nhiều tiểu thuyết phiên dịch Tây Phương như thế. Ôi, nào là "Hòn Đảo Ai Oán", "Tên Tuổi Bông Hồng", "Liên Hê. Thân Mật", "Bốn Mùa", "Chim Gai"... Chu Cha! Thật lắm lắm mà, có thể cho mượn về đọc không?
- Có gì trở ngại đâu.

Nàng bắt đầu chọn một số sách gói thành một gói to. Thấy vậy chàng bảo:

- Chớ có tham lam quá, hãy đem vài cuốn về đọc trước, rồi lần lượt đến đổi lấy sau.

-Vâng.

Nàng lật nhanh những cuốn tiểu thuyết trong tay ra xem để chọn lựa.

- Cô cứ chọn kiểu này thì làm sao mà biết được cuốn nào ưng ý?

- Em chọn cuốn nào có đối thoại nhiều, em ghét cái lối miêu tả dài dòng, nhất là những lời lẽ lý thuyết suông.

- Tốt lắm, tôi có đủ các loại về trinh thám, khủng bố, ái tình, văn nghệ, chỉ còn thiếu có loại tiểu thuyết khoa học giả tưởng thôi.

Nàng trở lại ngồi vào sofa, để gói sách bên cạnh hỏi:

- Bộ khách đến chẳng có gì giải khát sao?

- Có chớ, trà.

- Tốt, để em đi pha cho.

Nàng đứng dậy định đi, chàng cản lại:

- Để tôi, cô là khách mà.

Nhưng nàng nhanh tay kéo chàng trở ngược lại bảo:

- Làm ơn ngồi xuống đi, ai bảo em là khách, trừ phi anh không muốn em đến đây nữa, bằng không thì cứ để cho

em được tự nhiên. Yên chí đi, em sẽ tìm ra hộp trà của anh dễ như chơi.

Quả nhiên, chỉ trong chốc lát là nàng đã tìm thấy chỗ để trà và luôn cả ấm chén của bình thủy nữa. Pha xong, nàng rót hai chén' đặt trên bàn nhỏ, nhiên hậu ngả lưng vào sofa ngồi nhìn quanh gian phòng một lần nữa, nói nhỏ nhẹ:

- Đây đích thực là cái "nhà" mà, êm ấm, yên tĩnh, thoải mái.. và còn có nhiều sách như thế này, ít ra cũng giúp cho tâm hồn của chủ nhân không đến nỗi trống rỗng.

Ngưng một lát, nàng xoay lại nhìn chàng như muốn tỏ bày tâm sự gì, hơi ngập ngừng rồi từ từ mới nói ra:

- Mộ Đường ạ, giữa em và Thế Sở đã hết rồi, phen này là kết thúc thật sự.

- Nói sao?

Chàng ra bắt ngò, hơi từ từ mới bảo:

- Chẳng là giữa hai người mỗi lần gây nhau dù có quyết liệt đến mấy rồi cũng giảng hoà nhanh chóng đó.

- Chuyện đó khác, đó chỉ là gây lộn thôi.

Nàng nói một cách bình thản:

- Nhưng lần này không phải gây lộn mà là kết thúc...

Nàng ngưng lại nửa chừng, đưa mắt ngó ra cửa sổ được một hồi mới quay lại nhìn chàng nói tiếp:

- Một sự kết thúc thật là đau, đau điếng cả người đi!
- Có cần tôi gặp Từ Thế Sở không?
- Ồ, không, tuyệt đối không.

Nàng khước từ ngay lập tức, bảo:

- Hôm nay em có gặp lại ảnh rồi. Hai đứa đều thẳng thắn, ảnh bảo rằng, ảnh từng cho là làm bạn với em quả có thứ cảm giác kích thích, tân kỳ và nồng nhiệt thật, song bây giờ thì đã phát giác ra em không thật tại, chẳng giống như con người hiện đại tí nào. Nói cách khác là ảnh đã lớn lên mà em vẫn chưa lớn, hãy còn như con nít, nên ảnh cho rằng luyện ái với em là một sự ấu trĩ. Đó, anh nghĩ coi, cả tới nước này thì còn cách nào để vẫn hỏi được nữa. Tóm lại là mọi sự đã chấm dứt, nếu nói cho đúng hơn em đã bị ảnh bỏ rơi.

Nói tới đây nàng cúi đầu xe cái lai jupe cho đỡ ngượng, nàng bảo:

- Em nghĩ rằng, lần này ảnh "tĩnh" thật rồi.

Lý Mộ Đường chỉ lắng tai nghe, chẳng nói gì thêm nữa. Chàng cho rằng, giữa lúc này mình có nói gì chẳng nữa cũng bằng thừa, khi con người đã mang vết thương lòng, thì chỉ có thời gian mới hàn gắp được thôi, dù mình là bác sĩ cũng đành bó tay. Trong nhà im lặng một chập khá lâu, bỗng nhiên nàng đổi thái độ, vung vai một cái rồi lắc lư

cái đầu, nở nụ cười duyên dáng.

- Chớ nhìn em với cặp mắt thương hại như thế, hồng thấy em vẫn sống vui vẻ đấy sao? Em đâu có xăm lên trán hai chữ "thất tình"? Hơn nữa, tuyệt nhiên em không thể, không thể...

Nàng nhấn mạnh rằng:

- Không thể phá tan bầu không khí yên tĩnh, an nhàn, đáng quý trong căn nhà này được.

Một lần nữa, nàng lại nhìn quanh căn phòng rồi bảo:

- Mộ Đường, anh có biết chăng, anh có tấm lòng cao cả, chẳng những cao cả mà còn rộng rãi nữa.

- Vậy sao?

Lại nữa rồi, nàng làm cho chàng cảm thấy nhẹ nhõm, êm đềm.

- Thật mà.

Nàng nhìn chàng nói một cách khẳng định rằng:

- Ngay từ hôm đầu tiên gặp anh, em đã nhận thấy anh cao cả, anh có cái bản chất đặc biệt, văn nhã, điềm đạm... anh còn chưa hiểu em muốn nói gì. Thế này nhé, đời sống và tình yêu của em ví như áng mây bay bổng trên trời cao, tuy có đẹp thật nhưng toàn là cảnh hư ảo, còn anh, anh tựa như cánh đồng xanh tươi, quảng đại, tràn đầy nhựa sống, đấy là nguyên do thúc đẩy em đến với anh. Đương

lúc bay bổng trên mây cao sắp rơi xuống đất là em chạy thẳng tới cánh đồng xanh của anh để được chỗ đứng thật tại và an toàn.

Cặp mắt nàng bám sát vào chàng, rồi hỏi:

- Anh đã hiểu ý em chưa?

- Như có đôi chút rồi

Nàng tiến lại gần, giang hai cánh tay ra bá vào cổ chàng, với giọng trêu mền, nàng khẽ gọi:

- Anh Lý Mộ Đường của em!

Song, Lý Mộ Đường cho rằng Băng Nhi làm như vậy là thiếu sự công bằng, chàng trách nàng không tôn trọng lời cảnh tỉnh "chớ ép tôi say", bèn gỡ tay nàng ra, bảo:

- Băng Nhi, cô có biết chẳng cô đang rơi vào cảnh huống nào? Cô bị khích động bởi lời nói của Từ Thế Sở, cô mang nặng mặc cảm thất bại, thật ra cô chưa am hiểu đầy đủ về tôi, chưa khẳng định được tôi là cánh đồng xanh hay hòn núi cối, sở dĩ cô muốn gần bên tôi chẳng qua vì cô bị thất ý đó thôi.

- Không, anh đã nhầm, anh đã đánh giá quá thấp về bản thân.

Nàng ghì cổ chàng xuống đến tầm 4 mắt nhìn thẳng nhau, trong ánh mắt của nàng chứa đầy men rượu mạnh, khả dĩ khiến Thần Bụt cũng phải đắm say. Nàng hỏi chàng một

câu gần như nũng nịu:

- Một Đường, có phải em là đứa đáng ghét không?
- Không đâu, cô khả ái, khả ái vô cùng.
- Vậy thì...

Nàng nói trong hơi thở, hơi thở đó thơm tựa như hoa lan:

- Hãy hôn em đi.
- Không.

Chàng cố cưỡng lại với lòng mình.

- Cớ sao?
- Không công bằng.
- Đối với em?
- Với tôi.
- Thế là sao?
- Vì đó chẳng qua là cô muốn chứng minh cho một điều, mình còn hấp dẫn, còn có thể khiến cho người con trai phải động lòng.
- Nói vậy là điều cầu chứng của em đã thất bại phải không?

Nàng chớp mắt, giọt lệ long lanh trong kẽ lông mi.

- Nghĩa là, em chẳng còn sức hấp dẫn nữa, và cũng không thể làm cho con tim anh rung động, có phải vậy không?

Trời ơi! Băng Nhi hỡi! em có biết chẳng em là đứa con gái dễ thương đến mức nào? Em nào có hay anh đã phải

tránh em với "định lực" tối đa. Tuy nhiên, như thế này vẫn là thiếu sự công bằng đối với anh, bởi em hiện đang mang vết thương lòng, khi người ta đi tìm niềm an ủi vì thương tích là khác với chuyện đi tìm bạn tri kỉ lúc đang lành mạnh. Đến chừng vết thương của em đã lành rồi, khi đó em sẽ thấy em đã dối lòng mình và dối với kẻ khác.

- Em đã hiểu.

Đột nhiên nàng buông tay ra, đôi má đỏ bừng, hiện ra vẻ đau khổ, thất vọng, buồn tủi.

- Xin lỗi.. em tự chuốc lấy cái nhục.

Vừa dứt lời, nàng xoay lưng xông ra cửa.

Chàng nhanh tay kéo nàng trở lại và ôm chặt vào lòng, rồi cúi xuống đặt đôi môi nóng bỏng lên đôi môi trái đào của nàng. Thôi thì Băng Nhi hỡi, có công bằng hay chẳng cũng mặc, anh đã say đắm vì em rồi! Anh cứ nhắm mắt đưa chân, tới đâu thì tới. Hai cánh tay chàng càng ghì càng chặt, nhịp tim của chàng càng đập càng mạnh, và cứ mỗi tiếng nhịp có kèm theo một tiếng gọi "Băng Nhi".

CHƯƠNG 8

Liên tiếp ba ngày liền, hể vừa tan sở là Băng Nhi tới thẳng phòng mạch Lý Mộ Đường. Bình nhật ba bữa ăn của Lý

Mộ Đường đều rất đơn sơ. Buổi sáng chàng tự pha một ly cà phê sữa dùng với vài miếng bánh mì nướng là xong, trưa và chiều phần nhiều là do Chu Châu hoặc Điền Tố Mẫn gọi điện thoại mua cho phần cơm hộp. "Cơm hộp" là một nghề mới mẻ trong xã hội kỹ nghệ hoá ngày nay, nhằm đáp ứng nhu cầu cho những người bận việc không còn thì giờ làm cơm bữa. Trong phòng mạch tuy rằng cũng có nhà bếp, phòng ăn, nhưng họ chẳng bao giờ dùng đến. Biết là mỗi chiều vào lúc từ 6 đến 7 giờ là Băng Nhi tới, Lý Mộ Đường cho gọi thêm một phần cơm hộp để cùng ăn với nàng. Cơm xong, nàng bắt tay vào việc xếp lại những sách báo do bệnh nhân vứt lộn xộn trong phòng đợi, đôi khi coi chừng giùm cho các bà mẹ có dẫn trẻ em tới, nhưng chẳng bao giờ nàng đặt chân đến phòng chẩn, bởi sợ thấy chích thuốc, càng sợ thấy máu.

Sự hiện diện của Băng Nhi gây chấn động không ít cho phòng mạch. Chu Châu bảo:

- Xem chừng đã sắp sửa rồi đó
- Sắp sửa gì rồi?

Hoàng Nhã Bội hỏi.

- Thì ông bác sĩ nhà ta sắp bị người ta xỏ mũi rồi chớ còn gì nữa.
- Hừ, thì đã bị xỏ mũi rồi chớ còn ở đó mà sắp sửa.

Hai cô y tá che miệng cười khúc khích, rồi Hoàng Nhã Bội quay lại hỏi Chu Châu:

- Nhưng cái ao cá của nhà mày hãy còn chờ sẵn mà.
- Chẳng có bỏ hoang đâu mà lo. Mấy tuần nay anh của tôi với mấy bạn đồng nghiệp của anh thường về câu cá đó. Tuần rồi họ câu được con cá chép to thật là to, tới 8 cân lận, phải ba cậu trai hợp sức' lại mới lôi nổi nó lên bờ, vui thiệt là vui!

Lời đàm tiếu về ao cá của Chu Châu tuy có văng vẳng bên tai, nhưng với Lý Mộ Đường như cách xa muôn trùng ngàn dặm, chẳng biết cho đến năm, tháng nào chàng mới chịu đi câu cá với người ta.

Lý Mộ Đường đang bâng khuâng, hết ngó ra cửa sổ lại xem đồng hồ, sao giờ này Băng Nhi còn chưa thấy đến? Chàng trông ngóng sốt ruột. Đã liên tiếp ba ngày, Lý Mộ Đường được hưởng hạnh phúc như sống trên "Thiên Đường". Băng Nhi, cô gái yêu kiều minh mẫn, mỗi khi đến là chịu khó ngồi yên suốt buổi tối trong phòng đợi, nếu chẳng có việc gì làm thì nàng cầm quyển tiểu thuyết lên đọc kỹ từng dòng từng chữ dưới ánh đèn bàn. Đôi khi chính Lý Mộ Đường cũng không thể tin nổi một cô gái dám liều mạng uống thuốc tự tử mà suốt mấy ngày liền tỏ ra êm ái hòa nhã đến như vậy được.

Mỗi đêm, sau khi phòng mạch đóng cửa là cô với cậu dắt tay nhau lên lầu, vừa bước vào phòng khép cửa lại là nàng ngã mình vào lòng chàng, tay ôm ngang lưng, mặt kề sát vai lập đi lập lại bên tai chàng:

- Em nhớ anh quá, nhớ anh muốn chết đi thôi.

Ân tình của nàng đem lại cho chàng niềm an ủi vô biên, càng thấy yêu đời:

- Anh luôn luôn ở trong tầm mắt của em cơ mà.

- Ở trong tầm mắt.

Nàng tỏ vẻ không đồng ý.

- Thì Mặt Trời cũng ở trong tầm mắt của em, Sao Trời cũng ở trong tầm mắt của em. Anh là bác sĩ y khoa, chắc anh thừa biết thị tuyến của loài người tối đa có thể đạt tới đâu..

Nàng buông tay đẩy chàng ra, nói với giọng cảm thương:

- Phải rồi, anh chẳng có nhớ em chớ gì.

- Ai bảo vậy ?

Chàng vội kéo nàng vào lòng trở lại bảo:

- Cứ mỗi ngày vừa mới mở mắt là hình bóng em đã hiện ra trong tâm não của anh rồi, đến năm sáu giờ chiều là thấy bồn chồn bất an, ngó ra cửa sổ không biết mấy trăm lần mà kể, mỗi khi có ai đẩy cửa vào đều tưởng chừng là em đến đó.

Chàng bưng mặt nàng lên và nhìn vào bảo:

- Nếu anh biết trước được tình yêu làm cho thần hồn người ta điên đảo đến mức này, thiết tình là không dám dẫn thân vào.

- Anh hỏi hận chẳng ?

- Ai bảo ?

Rồi cặp trai gái ghì sát nhau ấp môi, hôn mê man, ngây ngất. Có một điểm ngoại lệ là, hễ đến khi chàng không còn kiềm chế nổi lòng thì nàng viện cớ thoát thân đúng lúc, chạy đi đun nước pha trà, lấy bánh kẹo ra ăn... hoặc đẩy chàng vào sofa làm massage.. cho đỡ căng thẳng. Có lần nàng nửa thẹn nửa buồn thỏ thẻ với chàng rằng:

- Em không nặng óc bảo thủ đâu, chẳng qua là để chúng ta khỏi phải cưu mang trách nhiệm nào. Hơn nữa là, anh đã từng bảo, em hiểu anh chưa được sâu sa lắm, và giữa hai chúng ta lại tiến triển quá nhanh, nghĩa là em không muốn... tạo nên một gánh nặng về tâm lý cho anh.

"Băng Nhi ơi!", chàng thâm thán phục, "Em là một cô gái quá thấu đáo về thế sự và tình người".

Vì vậy mà 2 tiếng đồng hồ còn lại trong ngày của Lý Mộ Đường đã trôi qua trong tình yêu êm thấm, mùi mẫn nhưng rất lý tính. Chàng với nàng thường bàn luận về tác phẩm văn nghệ, tiểu thuyết, về quan niệm nhân sinh... kể

cho nhau nghe về hoàn cảnh gia đình, về quá khứ và lý tưởng, hoài bão, vv... thời gian trôi đi quá nhanh, hai tiếng đồng hồ đối với họ lúc nào cũng cảm thấy thiếu. Nàng kiên quyết cả hai đều phải cần đủ giấc ngủ cho nên đêm nào nàng cũng về "Cư xá nữ sinh" trước một giờ khuya với Lý Mộ Đường, hai tiếng đồng hồ đó là khoảng thời gian vàng son của chàng, chẳng có uống rượu mà cũng ngất ngư, bởi trong ánh mắt, nụ cười của Băng Nhi đều có chứa "ma men", mỗi một cử chỉ của nàng đều có tiềm lực tác động làm cho chàng say sưa một cách kỳ diệu, đến nỗi lắm lúc chàng dám nghĩ rằng, dù có chết đi ngay trong lòng nàng cũng là đáng lam'. Nhưng ý nghĩ đó cũng làm cho chàng giật mình: "Chao ôi, không ngờ lãng mạn cũng là chứng bệnh truyền nhiễm dễ sợ".

Giọng hát của Băng Nhi rất ngọt, có từ tính và lai chút âm điệu trẻ thơ. Lý Mộ Đường chẳng bao giờ quên bài "Em theo anh tới góc biển chân trời.." mà nàng đã hát lên sau bữa say ở đường Hoa Tây ngày nào, có điều lạ là từ khi đi lại với chàng thì nàng tuyệt khẩu không bao giờ hát lại bài đó nữa. Tuy nhiên, nàng vẫn thường ngêu ngao khi nằm ngửa trên ghế đu, lúc ngồi bệch trên sàn nhà, thậm chí đôi khi còn chui đầu vào giữa đầu gối của chàng mà cất giọng ngâm nga. Chàng không quen huộc những bài hát thịnh

thời, nghe chẳng ra nàng hát bài gì, chỉ cảm thấy giọng điệu đó rất êm dịu bùi tai.

- Em hát bài gì đó ?

Có lần chàng hỏi.

- "Giờ em mới biết".

Nàng trả lời nhỏ nhẹ.

- Mới biết cái gì ?

Chàng hơi ngỡ, hỏi lại.

- Thì bài "Giờ em mới biết".

Nàng lặp lại, rồi ngược mặt lên nhìn chàng, cất giọng thanh thoát hát lớn tiếng hơn:

- Giờ em mới biết, trời có thể hoang, đất có thể vu, Chỉ có ân tình trị ngộ, vấn vương mãi đôi đàng; Giờ em mới biết, Chuyện xưa như mây khói, mộng cũ tan rồi, bây giờ kết bạn cùng ai, trăm năm vẫn đoái hoài!

Vừa dứt bài, nàng đặt đôi bàn tay lên đầu gối chàng, nhìn đắm đắm vào mặt chàng với giọng khấn cầu:

- Xin anh cho em một đời sống mới vì anh!

Băng Nhi ơi! em làm anh cảm động quá, giờ đây trái tim anh đã khắc sâu hai chữ "Băng Nhi" và chỉ có hai chữ "Băng Nhi".

A Tử đến thăm Lý Mộ Đường nhằm ngày thứ bảy, phòng mạch nghỉ việc vào 12 giờ trưa, Ngụ Lan và Điền Tố Mẫn

đã ra về, nhưng chàng chưa vội đóng cửa vì còn đang chờ Băng Nhi.

- Mộ Đường, tôi có câu chuyện muốn nói với anh, được không ?

Vừa bước chân vào cửa, A Tử đã lên tiếng thẳng.

-Ồ, dĩ nhiên.

Thấy A Tử đến thăm, Lý Mộ Đường rất mừng. Cả mấy ngày nay chàng vẫn khuyên dỗ Băng Nhi nên hòa lại với A Tử, chàng bảo rằng chị em với nhau thân thiết như vậy mà còn giận dỗi nữa làm gì. Nhưng Băng Nhi cứ than vãn thở dài:

- Nếu chỉ giận dỗi thì quá dễ, em chẳng bao giờ giận dai đâu, nhưng đằng này tụi em vẫn cùng đi làm, thỉnh thoảng cũng có nói chuyện với nhau, song tự nhiên lại mất hết niềm vui ngày trước.

Lý Mộ Đường nghĩ rằng, tình bạn giữa 2 người vốn sâu đậm, chẳng qua là trong một lúc họ chưa thể cởi mở được khúc mắc trong lòng đó thôi, chỉ chờ Băng Nhi tới là chàng nhất định mời cho bằng được 2 cô cùng đi ăn tiệm, uống vào chút ít rượu, tại ra bầu không khí cởi mở, biết đâu chừng họ hứng lên lại chơi "oánh tù tì" với nhau, rồi thì "cái kéo:", "cây búa", và "miếng vải" sẽ giúp cho họ xóa bỏ hết những nỗi buồn tình. vừa nghĩ đến đây, chàng vui vẻ

bảo:

- Ngồi xuống đi, uống đỡ ly cà phê đã, rồi lát nữa Băng Nhi tới chúng ta cùng đi ăn một bữa cho vui. Chẳng là cô rất thích những món biển tươi được rồi, tôi sẽ mời các cô đến Từ Hương Viên.

- Ủa ?

A Tử ngạc nhiên hỏi:

- Bô. Băng Nhi sắp đến ?

- Lẽ ra giờ này phải đến rồi.

Gặp bất ngờ, A Tử ngần ngơ giây lát rồi lắc' đầu bảo:

- Thôi, để tôi đi.

Lý Mộ Đường vội cản lại cười rằng:

- Cô bảo có chuyện muốn nói với tôi mà.

- Thôi, để bữa khác đi.

Nàng rào bước, chàng chặn cửa lại.

- Chớ có đi.

Chàng nhiệt tình khuyên bảo:

- Hai cô làm sao đó rồi, vạ gì mà phải như vậy? A Tử ạ, ngày nào nhắc tới cô là Băng Nhi rất buồn, nói với tôi rằng, Băng Nhi chẳng có ý oán trách cô tí nào cả...

A Tử nhìn thẳng vào Lý Mộ Đường có vẻ thắc mắc, rồi đột nhiên hỏi:

- Mộ Đường, bộ anh đang luyến ái với Băng Nhi ha?

- Ờ...

Chàng hơi bối rối, ầm ớ:

- Tội.. tôi nghĩ rằng... có lẽ vậy.

- Có hay là không chứ ? Còn có lẽ có chẵn gì nữa ?

Nàng hạch tội chàng như quan tòa hỏi cung, giọng hằn học có chứa mùi thuốc súng hơi vô lý.

- Vâng.

Bó buộc chàng phải trả lời thành thật như phạm nhân nhận tội.

- Mộ Đường!

Vẻ kinh ngạc, nàng cất giọng hơi to:

- Bộ anh chẳng thấy câu chuyện như vậy là quá ư đường đột sao ? Anh chẳng thấy chuyện này khó ai tin nổi sao ? Anh chẳng thấy..

A Tử tưới tấp hỏi dồn một hơi như nổi nóng bất bình.

- Khoan đã...

Chàng cắt ngang với khí khái trượng phu:

- Cô cho rằng tôi không thể yêu Băng Nhi ?

Chàng trở to mắt ra:

- Nghĩa là tôi không xứng đáng, tôi đèo cao, tôi đã mạo phạm cô ta ?

- Không...

Giờ tới lượt A Tử quỳnh quíu, dậm chân bảo:

- Không, không phải nói vậy! Anh... anh nên đổi tên lại gọi là Lý Hoang Đường còn đúng hơn! Anh đã khùng rồi sao mà đi làm một chuyện hoang đường như vậy ?

- Cô nói sao ?

A Tử dồn cho một hơi làm Lý Mộ Đường mất cả bình tĩnh cãi lại:

- Bộ chỉ có Từ Thế Sở mới yêu được Băng Nhi mà tôi không thể yêu nàng ?

Tôi thua kém Từ Thế Sở ở điểm nào ?

- Khổ quá, chẳng phải vậy đâu. Tôi dám đoan chắc, chỉ ba bữa nữa là chúng nó sẽ hòa lại ngay, tới chừng đó anh là chàng ngốc sẽ tự xử như thế nào đây ?

- Không đâu.

Chàng bác lại rằng:

- A Tử, sao tới giờ này mà cô còn chưa nắm được thực trạng ? Chẳng là anh ấy đã yêu cô, không lẽ mấy bữa rày các người chẳng hẹn hò nhau à ?

- Cho ông biết, tôi chưa hề hẹn hò với Từ Thế Sở bao giờ cả!

Nàng tức đỏ mặt, sắp trào cả nước mắt.

- Mấy bữa nay tôi có thấy mặt anh ta đâu mà bảo.. Nó gây lộn với Băng Nhi rồi cố ý lôi tôi vào trận, đó là... đó là...

Sợ. Lý Mộ Đường cướp' lời, nên nàng nói một cách hấp

táp:

- Nó cố tình làm cho Băng Nhi đau đớn đó thôi. Mỗi lần chúng nó mà gây nhau là đứa nào cũng lựa lấy lời nói tuyệt độc, đưa ra hành động tuyệt hiểm hòng khuất phục đối phương, chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa, có gì lạ đâu. Chỉ lạ thay là sao anh lại quá khờ khạo, chẳng đặt mình ngoài vòng để quan chiến mà đi lao đầu vào lẫn tên mũi đạn, bám vào Băng Nhi giữa lúc này ?

- Khoan đã, phải chăng cô có ý bảo rằng tôi là thằng thừa nước đục thả câu ?

A Tử đứng nhìn Lý Mộ Đường, nhất thời chưa biết phải lựa lời nào để giải bày nữa.

- A Tử ạ.

Qua sự ngẫm nghĩ giây lát, rồi Lý Mộ Đường mới nói một cách thẳng thắn và thành khẩn:

- Tôi đã hiểu ý cô, cô cho rằng giữa Băng Nhi và Từ Thế Sở còn có thể hàn gắn lại được, cô mong muốn cục diện trở lại như trước, hẳn tôi chớ nên khuấy phá chuyện của người ta. Nhưng A Tử ạ, mỗi người đều có tình cảm của riêng mình, xin thú thật, đối với Băng Nhi tôi là kẻ chân tình, họa chăng vì chúng tôi tiến triển hơi nhanh làm cho cô bất ngờ đó thôi. Còn giữa Băng Nhi với Từ Thế Sở, theo tôi biết là đã chấm dứt hoàn toàn, giờ đây dù cô có

cho tôi là thừa nước đục thả câu hay mưu lợi ngư ông đi nữa, vả lại tôi đã trót yêu Băng Nhi rồi.

A Tử nhìn Lý Mộ Đường một lúc khá lâu, mới hỏi:

- Anh yêu Băng Nhi tới mức nào rồi ?

Chàng thở dài:

- Tôi không muốn khoa trương về vấn đề tình cảm. Tôi chưa hề nếm mùi cái thứ tình yêu oanh liệt, kinh thiên động địa và cũng chẳng tin rằng, trên cõi đời này có thứ tình yêu điên hồn đảo vía đó, lại càng không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có được thứ tình yêu như vậy, nhưng bây giờ thì, hơi ọi..

Chàng nhún vai xòe tay tỏ vẻ bất lực rằng:

- Biểu tôi phải nói làm sao bây giờ.

Rồi chàng xoay lại đối diện với A Tử, trịnh trọng tuyên bố:

- Tôi yêu Băng Nhi còn hơn mạng sống của tôi nữa!

Nghe chàng nói, nàng hít lấy một hơi thật dài, rồi thở ra:

- Trời đất!!!

Rồi nàng ngả lưng vào sofa luôn.

- Sao, A Tử?

Chàng thấy thái độ của nàng rất khó hiểu, liền hỏi:

- Cô chẳng mừng cho tôi vì Băng Nhi sao? Ít ra Băng Nhi bây giờ không còn phải đau khổ bởi Từ Thế Sở nữa, cô chẳng thấy Băng Nhi đang vui sống đó sao?

A Tử cắn môi đảo mắt bảo:

- Tôi nghĩ rằng, có tán thành hay không cũng là vô bổ cho sự việc đã rồi. Thôi tôi chẳng còn lời lẽ nào để nói thêm về chuyện này nữa, chỉ xin cầu chúc cho anh được hạnh phúc.

Nàng đứng dậy, bước sang phía cửa, bảo:

- Tôi đi thôi, việc của anh anh gắng lo lấy.

Ngay ngưỡng cửa, tí nữa A Tử đụng vào đầu Băng Nhi vừa xô cửa bước vào.

- Ủa, A Tử!

Băng Nhi có vẻ ngạc nhiên, A Tử khựng lại bảo:

- Xin lỗi, để tôi đi có công chuyện.

Băng Nhi đứng chặn cửa, cười gượng gượng và có vẻ tò mò khiêu khích hỏi:

- Chị đi đâu vội vậy ? Đi gặp Từ Thế Sở chớ gì ?

A Tử nghiêm mặt bảo:

- Mới đây tôi có nói chuyện với anh Lý Mộ Đường rồi, tôi chưa bao giờ có hẹn với Từ Thế Sở. Từ hôm hai người cãi nhau, tôi chưa hề gặp mặt anh ấy, nếu tôi có nói láo thì...

Nàng càng nói càng xúc động:

- Trời đánh cho tan xác!

- Thôi, thôi đi, chị thề thốt làm gì, dù có chẳng nữa em

cũng chẳng phiền chi đâu.

A Tử càng xúc động vì oan ức, đỏ gay cả mặt la lên:

- Tôi đã bảo với cô không là không! Thật tình, tôi chẳng hiểu tại sao các người lại khép cho tôi câu chuyện như vậy được. Cứ đổ oan cho Thi. Kính.

Băng Nhi ngấm nhìn A Tử, rồi bỗng nhiên ôm lấy nàng, vùi đầu vào ngực người bạn nói nhỏ nhẹ và thân mật:

- Em cho chị hay, cục diện đã thay đổi hoàn toàn rồi.

Nàng ngước mặt lên nhìn Lý Mộ Đường, khẽ hỏi có vẻ thẹn thùng:

- Anh có nói gì cho A Tử về chuyện chúng ta chưa?

Chàng đáp ngay:

- Có, anh đã nói hết.

- Kia, thấy chưa ?

Băng Nhi xoay lại tươi cười với A Tử có ba phần e lệ bảy phần phấn khởi:

- A Tử, chúng ta chẳng còn bị ám ảnh bởi Từ Thế Sở nữa, bây giờ em rất sung sướng, rất hạnh phúc do những cảm giác chưa hề có được giữa em và Từ Thế Sở. Trước đây, Từ Thế Sở với em như chơi cái trò thiếu đốt sanh mạng của mình, tuy có nồng nhiệt thật nhưng đã bị cháy rất đau. Về điểm này chị vẫn thường mục kích, em tin chắc chị là người hiểu rõ hơn ai hết. Còn anh Lý Mộ Đường...

Nói đến đây nàng đổi giọng thận trọng hơn:

- Lý Mộ Đường trang trọng hòa nhã, uyên thâm tế nhị, khác hẳn với Từ Thế Sở. Anh ấy đã đem lại cho em những gì êm ái, an toàn, yên tĩnh và hạnh phúc. Em nghĩ rằng, đó mới là thứ tình cảm giá trị thật sự, đáng cho phái nữ chúng ta cầu mong.

Lý Mộ Đường gần như nín thở khi nghe những lời Băng Nhi khen tặng về mình. "Băng Nhi ơi, cảm ơn em đã tiếp sức cho anh kiên định lập trường vững chắc hơn nữa".

A Tử ngấm thẳng Băng Nhi hỏi:

- Thiệt vậy ha? Băng Nhi? Chị đã cảm thấy hạnh phúc? Chị không còn tha thiết gì đến Từ Thế Sở nữa?

Băng Nhi hơi ngập ngừng rồi mới đáp:

- Em nhìn nhận vết thương đó hãy còn đau, nhưng rồi nó sẽ lành dần theo nhịp thời gian.

Rồi nàng đổi giọng nói cứng cỏi hơn, lớn tiếng hơn:

- Chị xem, chẳng là bây giờ em đang vui sống, yêu đời hơn, sung sướng hơn sao ?

- Tốt lắm.

Bỗng nhiên A Tử thấy vui, tức là nàng đã chấp thuận sự thể mới mẻ này. Nàng nở nụ cười khoan khoái:

- Nhu vậy là tốt quá, Băng Nhi ơi!

A Tử xoay lại phía Lý Mộ Đường, làm như đã phải trải qua

nhều khó khăn lắm mới chịu nhìn nhận chỗ đứng mới của chàng. Nàng tươi cười bảo:

- Để đánh dấu cho sự biến chuyển tốt đẹp này, để mừng cho mối tình tươi thắm của hai người, tưởng tại mình cũng nên đi mua lấy một cuộc vui nào?

- Cho nên nãy giờ tôi đã bảo.

Bây giờ Lý Mộ Đường mới có dịp hé môi cười:

- Chúng ta nên đi thưởng thức món hải sản, nhắm chút rượu ngon đó mà.

- Thôi, đi đi!

Băng Nhi mừng rỡ, một tay kéo Lý Mộ Đường, tay kia lôi A Tử, hô lên:

- Tại mình tới ngay Từ Hương Liên, em thích nhất món của hấp ở đó.

Cục diện đã đổi mới một phần, còn một phần là hai cô bạn gái đã phục hồi thân tình như xưa, cả hai đều mang lại niềm vui vô tận cho Lý Mộ Đường. Giờ đây trong tâm tư của chàng chẳng còn chút bóng dáng nào của anh chàng mang tên là Từ Thế Sở nữa.